

ข้าม
คืน
ข้าม
มา
พัก
ไฟ
ทอย
นคร
คืน

เผิงไท่ลั่ว ค้อ 蓬萊客 เจียน
Honey Toast ใปเปา

คำนำ

'ข้ามเวลามาเป็นแพทย์ทหารหญิง' เล่มนี้และอีกเพียงสองเล่ม เรื่องราวของชูเสี่ยวจือและเฮอฮั่นจู่ก็ต้องจบลงแล้วค่ะ ซึ่งสำหรับในเล่ม 5 นี้ เรายังไม่สามารถคาดเดาได้เลยว่าตอนจบของเรื่องราวความรักในยุคสมัย ที่แตกต่างกันนี้จะจบลงเช่นไร รู้แต่เพียงว่าสนุกและน่าติดตามมากจน ไม่อยากพลาดไปสักตอนจริงๆ โดยในเล่มนี้ชูเสี่ยวจือสัมผัสได้ว่าทำที่ที่ เฮอฮั่นจู่มีต่อเธอนั้นเปลี่ยนแปลงไปอย่างยิ่ง ถึงเธอจะยังไม่ทราบเหตุผล แบบที่นักอ่านทุกท่านทราบ แต่เธอก็พยายามหาเหตุผลมาให้เธออย่างเต็มที่ ต้องบอกเล่นนะค่ะว่าความคิดดีๆ และเลือนนักสู้ในตัวของเธอเสี่ยวจือนี่เปรียบเสมือนตัวแทนของผู้หญิงยุคปัจจุบันจริงๆ ค่ะ

ซึ่งเล่มนี้ชูเสี่ยวจือค่อนข้างชื่นชมผู้อำนวยการศิริระอย่างชัดเจนมาก เพราะเขามีความคิดแบบผู้ให้และทำทุกอย่างเพื่อวงการแพทย์อย่างแท้จริง เธอยังนับถือเขาจากหัวใจ แต่ผู้อำนวยการศิริระกลับเหมือนมืออะไรบางอย่าง ปิดซ่อนอยู่ ส่วนด้านฟูหมิงเจิงหลังเขาสารภาพความในใจกับเธอแล้ว ะยะนี้เพื่อไม่ให้ระอัคระอ่วนใจ ถ้าเลียงไม่เจอหน้ากันได้ก็ต้องเสี่ยง เป็นธรรมดา เพียงแต่เธอก็รับรู้ว่าเขายังคงอยู่ดี ทุกอย่างรอบตัวดูจะเป็นไปด้วยดี โดยชูเสี่ยวจือไม่รู้เลยสักนิดว่ามีคลื่นใต้น้ำกำลังก่อตัวขึ้นและเตรียมจะโหมพัดตัวเธอลงไปได้ທးທးเล อย่างไรก็ตามหากเธอยังมี เฮอฮั่นจู่อยู่เคียงข้าง ไม่ว่าคลื่นนั้นจะใหญ่สักแค่ไหน เธอก็มั่นใจว่าจะต้อง ฝ่าฟันมันไปได้ แต่เธอยังมีเรื่องที่ยากกว่านั้นรออยู่ นั่นก็คือ...เธอไม่รู้ว่า เขาจะยังอยู่เคียงข้างเธอหรือไม่แล้ว

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

เขาจูบเธอ

เริ่มแรกชายหนุ่มจูบอย่างนุ่มนวล เพียงใช้ปากของเขาสัมผัสเธอเบาๆ แผงนัยยังแข็ง ทั้งคล้ายหวั่นใจว่าจะทำให้เธอตกใจอีก แต่แค่ชั่วประเดี๋ยวเดียวพอเขารับรู้ได้ว่าเธอถอยหนี จูบของเขาก็หนักหน่วงขึ้น

เขาเอาปากประกบปากเธอ บดเบียดขบเม้ม ใช้จูมพิตที่ปราศจากคำพูดมาแทนที่ความรู้ทางศิลปะของตนเอง เพื่อถ่ายทอดความคิดถึงคะเนิงหาต่อเธอที่สะสมพอกพูนขึ้นตลอดช่วงที่ไม่ได้พบกันออกมาให้เธอรู้

จูเสวี่ยจื้อหยุดดิ้นขัดขึ้นอยู่ในอ้อมอกของชายหนุ่มที่กอดจูบเธออย่างนุ่มนวลทว่าหนักหน่วง

เธอยังไม่เปล่งเสียงพูดสักคำ ทว่ายามคำคืนที่มีดมิดกลับทำให้ประสาทสัมผัสของเขาเฉียบไวมาก รูขุมขนขยายตัวออกทั่วสรรพางค์กาย เขายังจับความเปลี่ยนแปลงเล็กๆ น้อยๆ ของหญิงสาวในวงแขนได้อย่างแจ่มชัด ร่างกายของเธออ่อนระทวย ลมหายใจรัวขึ้นทุกที ผิวกายเริ่มร้อนผ่าว ยังมีทรวงอกซึ่งละม้ายซุกซ่อนลูกนกพิราบที่กำลังกระพือปีกบินที่แล้่วที่เล่าตามจังหวะการเต้นของหัวใจอีก

ปฏิกิริยาตอบสนองทางร่างกายอย่างซื่อสัตย์โดยไม่ต้องพูดของเธอทั้งหมดนี้ มอบความกล้าและแรงใจให้เขาอย่างล้นเหลือ

แนะนำตัวละคร

* ชูเสวียจื้อ

บุตรสาวของเยื่อวันจิ้น ถูกมารดาเลี้ยงมาแบบลูกชาย มีความมุ่งมั่นจะเป็นแพทย์ทหาร และพัฒนางานแพทย์ให้ดีขึ้น เป็นคนรักของเฮ่อฮั่นจู่

* เฮ่อฮั่นจู่

ผู้บัญชาการเฮ่อ เป็นคนหนุ่มอนาคตไกล คุณน้ำญาติห่างๆ ของชูเสวียจื้อ คอยช่วยปกป้องและคุ้มครองเธอจากอันตรายทั้งปวง รวมทั้งเป็นคนรักของเธอด้วย

* ฟู่หมิงเจิง

อดีตอาจารย์สอนหนังสือในวิทยาลัย มีปณิธานแทนคุณแผ่นดิน อยากพัฒนาการแพทย์ตะวันตกให้ก้าวหน้า ตระกูลมีกิจการเดินเรือที่ยิ่งใหญ่ เขารับช่วงต่อดูแลกิจการแทนผู้เป็นบิดา

* หวังถึงจื้อ

บุตรชายของหวังเซียวคุน สนิทกับเฮ่อฮั่นจู่และเชื่อฟังเฮ่อฮั่นจู่มาก หลงรักชูเสวียจื้อโดยไม่รู้ตัว ถึงแม้จะรู้ว่าอีกฝ่ายเป็นชายก็ไม่อาจห้ามใจตนเองได้ ตั้งใจเป็นคนที่ดีขึ้นเพื่อชูเสวียจื้อ

* คิมูระ

ผู้อำนวยการโรงพยาบาลชิงเหอ เป็นอาจารย์หมอ กึ่งเพื่อนสนิทต่างรุ่นของฟู่หมิงเจิง ทั้งสองรู้จักกันตอนฟู่หมิงเจิงไปเรียนต่อที่ประเทศญี่ปุ่น เขาชื่นชอบวัฒนธรรมของประเทศจีนมาก เมื่อหลายปีก่อนจึงเดินทางมาลงหลักปักฐานที่เมืองเทียน

124

เพราะเป็นภาคเรียนสุดท้ายนักเรียนปีสี่จะจบการศึกษาในฤดูร้อนของปีนี้ การเรียนการสอนในห้องเรียนแทบจะสิ้นสุดหมดแล้ว ตารางเรียนของเทอมนี้ส่วนใหญ่เป็นการฝึกหัดที่โรงพยาบาลในสังกัด รวมถึงการฝึกทหารที่จะมีขึ้นหลังจากนั้น

การฝึกไม่ใช่ปัญหาใหญ่อะไรสำหรับชูเสวียจื้อ อันที่จริงถ้าไม่มีเฮ่อฮั่นจู่เป็นตัวแปรแทรกเข้ามา ตอนนี้เธอคงทุ่มเทกายใจทั้งหมดลงไปทำงานในห้องปฏิบัติการได้แล้ว

เวลาผ่านไปอีกสามวันนับจากเห็นข่าวเขาปราบปรามจนสำเร็จกลับมา เขาก็ยังไม่ได้ติดต่อเธออยู่จนแล้วจนรอด

ช่วงสามวันนี้เหิงสาวไม่มีแกจิตแกใจทำอย่างอื่น วันๆ เฝ้าแต่คิดหาเหตุผลที่เขาไม่ติดต่อมาสักข้อให้กับตนเอง

วันแรกนั้นไม่ต้องพูดถึง เขาต้องยุ่งมาก...ไม่จำเป็นต้องหาเหตุผลอะไร

จะไม่มีเวลาว่างกันบ้างว่าถูกต้องสมควรดี

วันที่สองเข้าพบท่านประธานาธิบดีและฉลองชัยชนะ เหตุผลนี้เธอได้ข้อยืนยันแน่ชัดจากหนังสือพิมพ์ที่วางแผงในวันถัดมา

วันที่สามเขาน่าจะร่นวายุอยู่กับการสังสรรค์ ปกติเขาเป็นคนเด่นคนดังได้รับความสนใจจากคนในวงสังคมอย่างมากอยู่แล้ว เวลานี้ดูจากกระแสเสียงสองวันนี่ตามข่าวหนังสือพิมพ์ เรื่องของกวนซีไม่เพียงเป็นผลงานชิ้นโบแดงเสริมบารมี ยังยกระดับชื่อเสียงเกียรติยศของเขาให้สูงขึ้นแบบพุ่งพรวด วันที่จะได้เลื่อนยศตำแหน่งคงอีกไม่นานเกินรอ

ถึงวันที่สี่... ชูเสวี่ยจื้อหาเหตุผลโน้มน้าวใจตนเองไม่ได้อีกแล้ว จะยุ่งแค่นี้คงไม่ถึงขั้นแม้แต่จะเจียดเวลาโทรศัพท์สักครั้งก็ยังทำไม่ได้ บ้านเช่าในเมืองอาจจะไม่มีโทรศัพท์ แต่หลังจากเขากลับเมืองหลวง เธออยู่ในวิทยาลัยตลอด สามารถหาตัวเธอได้ตลอดเวลา

เหตุผลเดียวที่ไม่ติดต่อมาคือเขาไม่ต้องการติดต่อมาเท่านั้นเอง ทว่าเป็นไปไม่ได้ที่เขาจะไม่กลับมาเลย

ชูเสวี่ยจื้อตัดสินใจไม่คิดหาเหตุผลอีก เธอบอกตนเองว่าอดทนรอไปก็แล้วกัน

วันนี้เป็นวันที่ต้องไปทำการฝึกหัดที่โรงพยาบาล ทางนั้นมึนงานสำคัญเกี่ยวกับการเปลี่ยนถ่ายเลือด

โรงพยาบาลซึ่งเขามีเทคโนโลยีการรักษาโรคในด้านถ่ายเลือดที่ล้ำหน้ามาก พูดได้ว่าเป็นโรงพยาบาลที่ทันสมัยมากที่สุดของประเทศในเวลาขึ้น แต่กระนั้นการผ่าตัดหัวใจให้ฟู่หึงเฉงตอนก่อนสิ้นปีที่แล้วยังคงเกิดเหตุไม่คาดฝันในส่วนนี้อยู่ดี หากว่าตอนนั้นไม่ได้แก้ปัญหาเฉพาะหน้าด้วยการให้เลือดผู้ป่วยโดยใช้เลือดของตัวผู้ป่วยเอง เห็นทีว่าผลการผ่าตัดครั้งนั้น

คงออกมาในอีกรูปแบบหนึ่ง อีกอย่างวิธีนี้ไม่ได้เหมาะกับการผ่าตัดผู้ป่วย
ทุกกรณี ประกอบกับมีความเสี่ยงที่จะติดเชื้อ เมื่อพิจารณาจากบทเรียน
ที่ผ่านมาและได้ผลสรุปแล้ว โรงพยาบาลในสังกัดวิทยาลัยแพทยทหารบก
ตัดสินใจจัดตั้งธนาคารเลือดตามอย่างโรงพยาบาลซึ่งเหอตตามคำแนะนำของ
ผู้อำนวยการเหอ เพื่อสำรองเลือดไว้เผื่อกรณีฉุกเฉิน

ที่เก็บรักษาเลือดจำเป็นต้องมีสภาพแวดล้อมเหมาะสมและความคุม
อุณหภูมิตามที่กำหนดไว้อย่างเคร่งครัด แน่แน่นอนว่าด้วยระดับมาตรฐาน
ของเครื่องมือเครื่องมือในยุคนี้อาจสร้างธนาคารเลือดแบบยุดหน้าได้
ด้วยเหตุนี้แนวคิดเกี่ยวกับธนาคารเลือดในขณะนี้ก็คือรวบรวมคนที่สมัครใจ
รับการตรวจหมู่เลือดให้มากขึ้นและจัดเก็บเป็นแฟ้มข้อมูลไว้ เมื่อถึงเวลา
ที่ต้องการใช้ก็สามารถเรียกตัวมาบริจาคเลือดได้ทันทีทันใด

ถึงแม้จะเป็นวิธีการแบบดั้งเดิมโบราณ แต่มีความหมายยิ่งใหญ่
เหลือเกิน ชูเสี่ยวจ้าวให้การสนับสนุนสุดตัว เช้าวันนี้เธอสลัดความคิดฟุ้งซ่าน
ออกจากหัวแล้วไปที่โรงพยาบาล

ตอนเธอไปถึงก็ต้องประหลาดใจเมื่อเห็นผู้อำนวยการคิมูระมาด้วย
ตนเอง เขากำลังถ่ายทอดประสบการณ์และสรุปผลการศึกษาด้านนี้ของ
โรงพยาบาลซึ่งเหอให้กับหมอของโรงพยาบาลในสังกัด และบรรยายเรื่อง
ผลการวิจัยล่าสุดเกี่ยวกับเลือดในวงการแพทย์สากลให้กับนักเรียนแพทย์ฝึกหัด
ไม่เพียงเท่านั้นเขายังลงมือสาธิตการตรวจวิเคราะห์และระบุหมู่เลือดด้วย
วิธีใหม่ล่าสุดที่เขาคิดค้นขึ้นซึ่งทำได้สะดวกรวดเร็วกว่า

ผู้ช่วยของเขาบอกทุกคนว่าผู้อำนวยการคิมูระนางงานวิจัยนี้เขียนออกมา
เป็นบทความส่งไปให้เดอะแลนซิต* แล้ว กำลังรอตีพิมพ์อยู่

* เดอะแลนซิต (The Lancet) วารสารทางการแพทย์ที่เก่าแก่ที่สุดและมีชื่อเสียงที่สุดในโลกของประเทศอังกฤษ

หรือพูดอีกนัยหนึ่งคือเขายอมถ่ายทอดประสบการณ์ให้คนอื่นรู้ล่วงหน้า ก่อนที่ผลงานวิจัยจะได้รับการเผยแพร่อย่างเป็นทางการและมีความเสี่ยงที่จะโดนขโมยความคิด

ความรักในงานทางการแพทย์และการเป็นผู้ให้โดยไม่เห็นแก่ตัวของผู้อำนวยความสะดวกนี้ นอกจากจะได้รับเสียงปรบมือก็กัก้องจากเหล่าแพทย์พยาบาลของโรงพยาบาลในสังกัดและนักเรียนแพทย์ฝึกหัดแล้วยังสร้างความประทับใจให้กับครูเสวี่จื้ออย่างลึกซึ้งอีกครั้งหนึ่ง

ในห้องปฏิบัติการของเธอ งานค้นคว้าวิจัยยาเพนิซิลลินเพิ่งเริ่มต้นขึ้น เธอไม่รู้อาจประสบความสำเร็จหรือไม่

หากวันหน้าทำได้สำเร็จ เธอก็ไม่คิดจะหาเงินด้วยการขายสิทธิบัตรของยาตัวนี้ เพราะมันไม่ใช่ผลงานส่วนตัวของเธอจริงๆ อีกอย่างการผลิตยาชนิดเดียวแบบลับๆ ด้วยเทคโนโลยีทางอุตสาหกรรมในขณะนี้คงทำได้ในปริมาณจำกัด จึงไม่อาจแพร่กระจายออกไปในวงกว้าง ซึ่งก็จะช่วยชีวิตคนได้อย่างจำกัดแน่นอน

หากพูดถึงในแง่ของตัวเอง อันที่จริงเธออยากเป็นผู้ประกอบวิชาชีพทางการแพทย์ที่อุทิศตนเพื่อสังคมอย่างผู้อำนวยการศิริมากรกว่าได้เปิดเผยข้อมูลงานทดลองวิจัยให้บุคลากรในวงการแพทย์นานาชาติสามารถนำไปใช้อย่างเสรี การทำแบบนี้มีความหมายต่อการเผยแพร่ยาออกไปเพื่อประโยชน์แก่มวลมนุษย์อย่างเห็นได้ชัด

แต่ครูเสวี่จื้อก็แจ่มแจ้งดีว่าสิ่งนี้มีความหมายเพียงใดในยามเกิดสงคราม เธอปรับตัวให้กลมกลืนกับโลกใบนี้ได้ทีละน้อยแล้ว

นี่ไม่ใช่ยุคสมัยแห่งความสงบสุข แต่เป็นยุคที่บ้านเมืองเกิดศึกภายใน ไม่หยุดหย่อน ยังมีข้าศึกศัตรูภายนอกที่แข็งแกร่งจับจ้องตาเป็นมัน

เท่าที่เธอรู้ตอนอยู่ในชีวิตเดิม ในช่วงทศวรรษที่สี่สิบหลังปรากฏว่า มีการใช้ยาเพนซิลลินรักษาโรค ประเทศที่มีวิทยาการก้าวหน้าในศาสตร์แขนงนี้จะปกปิดข้อมูลกันอย่างมิดชิดมาก เพื่อความได้เปรียบในการทำสงคราม

เพราะข้อกังวลนี้เอง นอกจากต็อกเตอร์วี่ที่เธอเชื่อใจได้แล้ว ชูเสวี่ยจื้อยังไม่ได้บอกเล่าให้ใครคนใดรู้เกี่ยวกับยาปฏิชีวนะซึ่งเป็นแนวทางการรักษาโรคที่เป็นของใหม่สำหรับคนยุคนี้โดยสิ้นเชิง

ถึงกระนั้นเรื่องนี้ไม่มีผลกระทบต่อความเคารพนับถือที่เธอมีต่อผู้อำนวยการคิมูระ

ได้รู้จักและทำงานร่วมกับหมออาวูโตะที่มีคุณธรรมสูงส่งคนหนึ่งอย่างนี้ เธอรู้สึกเป็นเกียรติมาก

เมื่อผู้อำนวยการคิมูระบรรยายจบ ผู้อำนวยการเหอกล่าวขอขอบคุณเขา แล้วสนทนากันต่อครู่หนึ่ง ถึงเรียกชูเสวี่ยจื้อมาหาและบอกว่า "อีกเดี๋ยวผมกับผู้อำนวยการคิมูระจะไปเยี่ยมคุณฟูเพื่อประเมินอาการหลังผ่าตัด เธอก็ไปด้วยกันสิ"

ในยุคสมัยนี้การผ่าตัดหัวใจอย่างกรณีของฟูหมิงเจิงถูกจัดอยู่ในระดับยากมาก ผู้อำนวยการเหอทำหน้าที่เป็นหมอผ่าตัดมือหนึ่งจะให้ความสำคัญเป็นพิเศษก็เป็นเรื่องธรรมดา ตอนนั้นฟูหมิงเจิงรักษาตัวอยู่โรงพยาบาลนานสามสัปดาห์ เขากลับบ้านไปเมื่อปลายเดือนที่แล้ว หลังเขาออกจากโรงพยาบาลผู้อำนวยการเหอไปเยี่ยมเขาที่บ้านสกุลฟู เพื่อติดตามอาการด้วยตนเองสัปดาห์ละครั้ง

ชูเสวี่ยจื้อรู้ว่าชายหนุ่มฟื้นตัวหลังผ่าตัดได้ดีพอสมควร

ตอนนี้ผ่าตัดมาได้เกือบสองเดือน นอกจากการออกกำลังกายหักโหมที่ยังต้องงดเว้นอย่างเด็ดขาด เขาก็เริ่มกลับมาทำกิจวัตรประจำวันที่เป็น

กิจกรรมเบาๆ ได้ตามปกติแล้ว

ผู้อำนวยการคิมูระก็เอ่ยขึ้นยิ้มๆ "การผ่าตัดประสบความสำเร็จอย่างแท้จริง ครับ ได้ยินว่าพักนี้เขาสะสางงานของบริษัทอยู่ที่บ้านได้แล้ว อีกสักกระยะหนึ่งคงจะหายดีดังเดิมได้แน่ ผู้อำนวยการเหอ คุณมีฝีมือยอดเยี่ยมมาก ผมนับถือคุณเหลือเกิน"

ผู้อำนวยการเหอย่อมต้องถ่อมตัวกับคนอาชีพเดียวกันเป็นธรรมดา เขาโบกมือไปมาพลาญพูดว่าการผ่าตัดสำเร็จลงได้ต้องยกความดีความชอบให้กับทุกคนที่มีส่วนร่วมในงานนี้ "...โดยเฉพาะเสียวชู ต้องได้รับความดีความชอบครั้งใหญ่เลยครับ"

ผู้อำนวยการคิมูระพยักหน้าถี่ๆ เขามองชูเสวี่ยจื้อด้วยสายตาชื่นชมเต็มเปี่ยม

ชูเสวี่ยจื้อรีบพูดว่าเป็นความโชคดีเท่านั้น จากนั้นเธอก็ขอตัวไม่ไป เพราะวันนี้ในโรงพยาบาลมีงานยุ่งมาก เธออยากอยู่ช่วยที่นี้ ผู้อำนวยการเหอคิดๆ แล้วก็เข้าใจจึงไม่ฝืนใจเธอ เขาออกไปพร้อมกับผู้อำนวยการคิมูระ หญิงสาวพลันแอบโล่งอก

วันนั้นก่อนสิ้นปี หลังพุดหึงเจิ้งฟื้นสติแล้วพูดเปิดอกว่ารู้ตัวตนที่แท้จริงของเธอแต่แรก ทั้งยังสารภาพความในใจกับเธอ ถึงขณะนั้นเธอจะประทับใจเหลือหลาย แต่ก็ปฏิเสธไม่รับรักเขาทันทีอย่างไม่ต้องสงสัย ต่อจากนั้นเธอขับรถไปเมืองหลวงคนเดียว พอกลับมาอีกที่ตอนเดือนหนึ่งเธอก็ได้ข่าวว่าเขาฟื้นตัวดีมากถึงได้สบายใจ

ดังนั้นระยะนี้เพื่อไม่ให้ระอึกกระอ่วนใจ ถ้าเลี้ยงไม่ต้องเจอหน้ากันก็ได้ก็ต้องเลี้ยงเป็นธรรมดา โดยเฉพาะการพบปะที่ไม่จำเป็นพรรคนี้

เมื่อออกไปส่งผู้อำนวยการเหอกับผู้อำนวยการคิมูระแล้ว ชูเสวี่ยจื้อ

ก็ทุ่มสมาธิไปกับงาน

คนที่สมัครใจเข้าร่วมธนาคารเลือดกลุ่มแรกย่อมต้องเป็นแพทย์และพยาบาลในโรงพยาบาลกับนักเรียนของวิทยาลัยแพทย์ทหารบก โดยเฉพาะพวกนักเรียนที่ยิ่งกระตือรือร้นกันมาก อดีตเพื่อนร่วมห้องของเธอก็มากันครบทั้งเจ็ดคน เมื่ออาสาสมัครที่ลงชื่อไว้ผ่านการตรวจร่างกายเบื้องต้นแล้วไม่พบว่าเป็นโรคติดต่ออย่างเช่นวัณโรคก็สามารถเข้ารับการตรวจหมู่เลือดได้

ซูเสวี่ยจื้อกับเพื่อนสองสามคนช่วยกันทำหน้าที่เจาะเลือด ขณะทำงานง่วนอยู่เธอเห็นเยี่ยเสียนฉีกับเฮ้อหลันเสวี่ยมาพร้อมกัน ญาติผู้พี่ขอลงทะเบียนตรวจสอบหมู่เลือด บอกว่าเสียดาหยี่ที่ตนเองเรียนหมอไม่สำเร็จอยากชดเชยด้วยการอุทิศเลือดเนื้อสนับสนุนงานด้านการแพทย์

เธอจำได้แม่นยำว่าคราวที่เกิดเรื่องกับใจเสี่ยวอวี่แล้วต้องให้เลือดเมื่อปีก่อน เขาเคยตรวจหมู่เลือดไปแล้ว ตอนนั้นก็กลับตีหน้าตายตามเฮ้อหลันเสวี่ยมาอีก ซ้ายขวางทางขวางทางแบบนี้ เธอย่อมรู้ดีว่าเพราะอะไร พอเห็นเขาลอบขยิบตาถี่ๆ กับเธอลับหลังเฮ้อหลันเสวี่ย ซูเสวี่ยจื้อคิดๆ แล้วก็...ช่างเขาปะไร

ยอมเอาใจผู้หญิงถึงขั้นนี้ก็ไม่ใช่เรื่องง่าย อยากโดนเข็มจิ้มอีกรอบก็ตามใจ เธอจึงลงมือเจาะเลือดให้คนทั้งคู่เอง

เฮ้อหลันเสวี่ยยังมีชั่วโมงเรียนคาบบ่ายที่โรงเรียน เจาะเลือดเสร็จจึงต้องกลับเลย ซูเสวี่ยจื้อตามไปส่งเธอถึงหน้าโรงพยาบาล

รถยนต์จอดรออยู่ด้านนอก เยี่ยเสียนฉีวิ่งไปตัดหน้าคนขับรถเพื่อเปิดประตูรถให้เธออย่างขันแข็ง

ซูเสวี่ยจื้อเห็นเฮ้อหลันเสวี่ยยืนนิ่งกับที่ดูเหมือนไม่อยากจะกลับ

เด็กสาวเก็บความในใจไม่อยู่ สีหน้าของเธอฉายแววกลัดกลุ้ม ทำท่าอีกอักคล้ายจะพูดแต่ก็ไม่พูด ซูเสวี่ยจื้อทำไม่รู้ไม่ชี้ คล้ายมุดหู

เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น "กลับเถอะ ไร่รู้ผลแล้วฉันจะบอกเธอเอง ขอบใจที่มาเข้าร่วมนะ"

สองวันนี้เธอรู้สึกได้ว่าเธอหันเหวี่ยงเหมือนจะจับสังเกตบางอย่างได้เหมือนกัน ถึงไม่ได้ถามข่าวจากเธอว่าพี่ชายจะกลับเมืองเทียนวันไหนบ่อยๆ เช่นตอนแรก

สุดท้ายเด็กสาวไม่พูดอะไรตามเคยแบบที่คาดไว้ เพียงพยักหน้าหันหลังก้มตัวขึ้นไปนั่งในรถ

ซูเสวี่ยจื้อยืนมองส่งรถยนต์แล่นจากไป ค่อยหมุนตัวเดินเข้าโรงพยาบาลไปทำงานของตนเองต่อ

เธออยู่รูนวายอยู่ในโรงพยาบาลทั้งวัน ตกเย็นหลังทำงานเสร็จพวกเพื่อนนักเรียนที่เข้าเฝ้าพร้อมกันจะเข้าเมืองไปกินข้าวจืดช้วนเธอไปด้วยกัน เธอบอกปัดอย่างบัวไม่ช้ำน้ำไม่ขุ่นแล้วตรงกลับไปพิพิธาลัย

หญิงสาวยังคงใช้วิธีเดินกลับ เธอสาวเท้าไปตามถนนที่มีสุสานร้างขนาบอยู่ทั้งสองฝั่งตามลำพัง

ตอนกลางวันงานยุ่งทำให้เธอลืมเรื่องในใจไปได้ ตอนนี้มีเวลาว่างแล้วมันก็ผุดขึ้นมาในหัวอีกครั้ง

เขากลับมาสัปดาห์แล้ว ตกลงเป็นเพราะอะไรกันแน่ถึงยังไม่ติดต่อเธอกิ่งๆ

เสียงกริ่งจักรยานดังลอยมาจากด้านหลังจับพลัน

"เสวี่ยจื้อ..." มีคนเรียกชื่อเธอ

เธอหันหน้าไปมอง เป็นญาติผู้พี่ปั่นจักรยานของเขาไล่กวาดตามมา

เธอนึกว่าเขามีเรื่องด่วนอะไร ที่แท้แค่จะมาถามผลตรวจหมูเลือดของเธอหันเหวี่ยงจากเธอ เขายกปากอีกฝ่ายว่าจะมาถามให้ พอรู้ว่า

เป็นหมู่เลือดบีเหมือนกับตนเอง เขาก็กระหึ่มยิ้มย่องเป็นการใหญ่ พุดเป็น
นัยๆ ว่าเขากับเฮ้อหลันเสวียมีบุพเพวาสนาต่อกัน

"ฉันว่าแล้วเสียว! เสวียจ้อ เธอว่าไหม ฉันกับคุณหนูเฮ้อมีวาสนาต่อกัน
น่าดูเลยนะ เธอกับพี่ชายไม่ใช่หมู่เลือดเดียวกัน แต่ดันมาเหมือนฉัน"

ซูเสวียจ้อไม่อยากขัดคอเขาตรงๆ ประกอบกับเธออารมณ์ไม่ค่อยดีเท่าไร
เลยไม่ปริปากพุด

"ไปเถอะๆ ฉันไปส่งเธอเอง จากนั้นน่าจะยังอีกหลายกิโล"

เยี่ยเสียนฉีตบๆ เบาะหลังรถจักรยานเป็นเชิงให้ญาติผู้น้องขึ้นมา

ซูเสวียจ้อขึ้นนั่งซ้อนท้ายเขา

เยี่ยเสียนฉีปั่นจักรยานไปทางวิทยาลัยแพทย์ทหารบกพร้อมกับชวนเธอ
คุยเรื่อยเปื่อยไม่หยุดปาก "เสวียจ้อ เธอคงรู้แล้ว คุณหนูเฮ้อบอกกับฉันเอง
ผู้บัญชาการเฮ้อของพวกเราคนนั้นกลับมาแล้วนะ! วันนี้ฉันยังตั้งใจหา
หนังสือพิมพ์ของสองวันแรกมาอ่านเลย ราชินีน่าดู เขาจะได้เลื่อนตำแหน่ง
แล้วใช่ไหม รอเขากลับมาเมืองเทียน พวกเราต้องไปแสดงความยินดีกับเขา
หรือเปล่า ถ้าเธอไปละก็เรียกฉันด้วย ฉันจะไปพร้อมกับเธอ เธอไม่ไป ฉัน
ก็ไม่เอาหรอก เห็นหน้าเขาก็ใจคอไม่ดีทุกที"

ซูเสวียจ้อไม่ได้ปลงเสียงตอบ เธอเพียงมองดูอาทิตย์อัสดงที่จวนเจียน
ลาลับขอบฟ้าตรงสุดปลายทุ่งพลาญจิตความในใจของตนเองไปเรื่อยๆ

เยี่ยเสียนฉีไม่ได้สังเกตอารมณ์ของญาติผู้น้องที่อยู่ข้างหลังสักนิด
เขาตื่นเต้นคึกคักมากขึ้น "เอ๊ะ! จริงด้วยสิ เมื่อครู่พุดถึงหมู่เลือดว่าฉันกับ
คุณหนูเฮ้อเหมือนกัน ส่วนของเธอก็เหมือนกับเขา เธอว่าบังเอิญไหม"

ซูเสวียจ้อถึงความคิดค้นมาในที่สุด "พี่รู้หมู่เลือดของเขาได้อย่างไร"

"ก็ค้นงานเลี้ยงประจำปีของสกุลฟูเมื่อปีกลาย ที่เสียวอวี๋ประสบอุบัติเหตุ

แล้วต้องให้เลือด..."

เยี่ยเสียนฉิตอบตามปากพาไป ก่อนที่จู่ๆ จะชะงักไปคล้ายถูกคิดอะไร
ขึ้นได้

"ให้เลือดเสียวี่วี่? แล้วเกี่ยวอะไรกับเขาด้วย" ซูเสวี่ยจื้อได้ยื่นเขา
หยุดพูดกลางคันจึงถามขึ้น

"ไม่มีอะไร จันพูดไปเรื่อยเปื่อย เธอก็รู้ว่าฉันเป็นคนพูดจาไร้สาระ โอ๊ย
เสวี่ยจื้อ ทำไมเธอตัวหนักขึ้นทุกวันล่ะเนี่ย หมู่นี้เธออ้วนขึ้นใช่ไหม..."

เยี่ยเสียนฉิตำที่เป็นบันจักรยานไม่ไหว ยังแกลังบิตแฮนด์จักรยาน
ซ้ายที่ขวาที่เหมือนพยายามประคองรถให้แล่นไปข้างหน้า พอเห็นญาติพี่น้อง
กระโดดลงไปยืนริมถนนเขาก็ได้แต่หยุดบันจักรยานไปด้วย ก่อนจะวางเท้า
ข้างหนึ่งลงยันพื้น เหลียวหน้าไปพูดแรงเธอ "ขึ้นมาสิ เร็วเข้า ส่งเธอเสร็จแล้ว
ฉันยังต้องกลับไปนะ มีงานต้องทำ"

"คราวก่อนที่ให้เลือดเสียวี่วี่เกี่ยวอะไรกับเขา พี่พูดให้รู้เรื่อง"

ดูท่าจะเฉไฉบายเบี่ยงไม่ได้แล้ว...

"เขาบอกเอง" เยี่ยเสียนฉิตำต้องพูดอย่างไม่มีทางเลือก

"จู่ๆ เขาบอกเรื่องนี้กับพี่ทำไม" ซูเสวี่ยจื้อสงสัยมากขึ้น

ถึงอย่างไรก็ไม่ใช่ว่าเรื่องไม่ดี บอกก็บอกเถอะจะเป็นไรไป...

เขาเล่าเหตุการณ์ที่ตนเองไปหาเฮ้อฮั่นจู่ตั้งแต่ต้นจนจบให้ลั่นเรื่อง
ลั่นราวไป

"ตอนนั้นคุณคิมูระคนนั้นยังเป็นลมไปเลยไม่ใช่หรือ หน้าซีดอย่างกับ
คนตายอย่างไรวายนั้น จันตกใจแทบตาย! กลัวร่างกายเธอจะหายไปด้วย
แล้วเธอนะยอมฟังฉันซะที่ไหน จันถึงได้ไปหาเขา คิดจะขอให้เขาช่วยเตือน
เธอ จันคิดไม่ถึงว่าเขาไม่พูดพรั้งทำเพลงก็ไปโรงพยาบาลจะให้เลือด

แทนเธอเอง"

"เย็นวันนั้นฉันไม่เห็นเขามาที่โรงพยาบาลสักหน่อย" ชูเสวี่ยจื้อจำได้
แม่นยำ

"เธอต้องไม่รู้แน่นอนสิ อย่าว่าแต่เธอเลย ฉันก็รู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่
ตอนฉันกับเขาไปถึงโรงพยาบาล พูหมิงจึงตามคนที่ให้เลือดได้กลับมาพอดี
พอหมดปัญหาเธอก็ออกจากห้องตรวจแล้ว ส่วนเขาหันหลังออกมาเลย
ทั้งยังกำชับฉันว่าห้ามบอกเรื่องที่เขาไปที่นั่นให้เธอรู้ หลังจากนั้นก็กลับไป"

ชูเสวี่ยจื้ออึ้งจนไปครู่เดียวก็แจ่มแจ้งในบัดดล เธอถามเป็นเชิงต่อว่า
"ทำไมพี่เพิ่งมาบอกตอนนี้ล่ะ"

เยี่ยเสียนฉีโอดครวญ "โอ้ คุณน้องสาวขอรับ ก็เขาไม่ให้ฉันบอกนี่
จริงสิ เธออย่าบอกเขาว่าเธอรู้เด็ดขาดนะ ปกติฉันปิดปากสนิทที่สุด วันนี้
ไม่ได้ตั้งใจจริงๆ"

เขามองดูท้องฟ้า "เออละ เธอรีบขึ้นมาเถอะ ฟ้าจะมีตอยู่แล้ว"

หญิงสาวรู้สึกว่ามีกระแสไออุ่นจางๆ เจือความหวานซึ่งใจแผ่ซ่านในอก
เธอไม่พูดต่ออีก กลับขึ้นไปนั่งบนเบาะหลังจักรยานของญาติผู้พี่กลับถึง
วิทยาลัย

จากนั้นเยี่ยเสียนฉีปั่นจักรยานเร็วฉิวกลับไปแบบเดียวกับตอนขามา
อีกครั้ง

เมื่อหญิงสาวกลับเข้าห้องพัก เธอปิดประตูปิดม่านหน้าต่างแล้วเปิดไฟ
จากนั้นก็นั่งลงหยิบแหวนที่เขามอบให้ออกมาสวมบนนิ้วแล้วส่องใต้ไฟ
พลางหมุนไปหมุนมาอีกครั้ง

ใต้แสงไฟเนื้อทองเกลี้ยงเปล่งประกายสีเหลืองหม่นแกมสีกุหลาบกับ
อักษรแบบเรียบง่าย แค่นี้ก็ตัวมันนั้น แต่เธอเฝ้าดูมันซ้ำๆ ตั้งที่รอบแล้วก็สุดรู้

'คำมั่นของฉันจ้'

ความรู้สึกหวานล้ำระคนตื่นตันพลุ่งขึ้นกลางใจอีกครั้งหนึ่ง

เพราะอะไรต้องรอเขาเป็นฝ่ายติดต่อก่อนด้วยเล่า

เพราะอะไรเธอจะติดต่อก่อนไม่ได้

บางทีถึงขุนชานอาจลืมถ่ายทอดคำพูดที่เธอฝากไปบอกเขา เขา
กังวลว่าเธอยังตะขิดตะขวงใจกับเรื่องนั้นและโกรธเขาอยู่ ดังนั้นเขาถึง
ไม่กล้าติดต่อก่อนก็ได้

ดูเหมือนเขามักเป็นแบบนี้เสมอ ภายนอกดูมีอำนาจบารมีเป็นที่ยำเกรง
ของใครๆ แต่หลังจากทั้งคู่มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกัน เวลาอยู่กับเธอตามลำพัง
สองคน พอถึงจังหวะสำคัญที่ไรเขากลับทำท่าโหล่ไม่เด็ดขาดเหมือน
พวกไม่มีความมั่นใจในตนเองเอาเสียเลย

เอาเป็นว่าไม่ว่าเธอจะเจอถูกหรือไม่ หรือเขามีเหตุผลอะไรก็ตามแต่
ไปถามเขาตรงๆ ให้รู้ตัวรู้แดงไปเลยก็หมดเรื่อง ดีกว่ามัวนั่งสงสัยคาดเดา
สะเปะสะปะอยู่แบบนี้ให้ทรมานใจเอง

เลือดในตัวหญิงสาวสูบฉีดแรงขึ้นทีละน้อย

ซูเสวี่ยจื้อหมดความลังเลใจ เธอเก็บแหวนแล้วลุกออกไปทันที

ห้องทำงานของผู้บัญชาการเหอในเวลานี้ไม่มีคนอยู่แล้ว ตอนซูเสวี่ยจื้อ
กลับเข้าเมือง กรมไพร่พลก็ปิดประตูไปแล้ว เธอจึงตรงดิ่งไปที่
คฤหาสน์สกุลเฮ่อ

เฮ่อหลันเสวี่ยวิ่งทะยานลงมาจากชั้นบนด้วยความตื่นเต้น
แถมประหลาดใจ "คุณมาได้ยังไงคะ มีธุระใช้ไหม"

"ไม่ได้มีธุระหรอก แค่จะขอยืมใช้โทรศัพท์ครับ" ซูเสวี่ยจื้อบอกยิ้มๆ

"อยากโทรหาพี่ชายคุณ" เธออธิบายต่ออีกคำ

เฮ้อหลันเสวี่ได้ยินแล้วทำหน้าตึงใจในครั้งแรก ต่อจากนั้นเธอชะงักไปนิดหนึ่ง ถึงบอกให้เหมยเซียงที่ยืนอยู่ด้านข้างออกไป จนกระทั่งไม่มีคนอื่นอยู่ใกล้ๆ ค่อยมองอีกฝ่ายแวบหนึ่ง พุดเสียงกระซิบว่า "ตอนนี้พี่ชายฉันน่าจะไม้อยู่ค่ะ...ฉันได้ยินจากป้าเฮ้อว่าหลังจากเขากลับมา หลายวันนี้นางานยุ่งมาก กลับบ้านดึกๆ ดื่นๆ ทุกวัน"

"ไม่เป็นไร ฉันแค่จะฝากคำพูดถึงเขากับป้าเฮ้อ"

เฮ้อหลันเสวี่ถอนหายใจอย่างโล่งอกแล้วพยักหน้าทันที

ซูเสวี่จื้อหยิบหูโทรศัพท์ต่อสายทางไกลไปที่เมืองหลวง เธอรออยู่ครู่หนึ่งสายโทรศัพท์ก็ถูกโอนต่อไปที่บ้านพักสวนดอกไม้สกุลตึงตามคำขอของเธอ

คนที่รับสายคือป้าเฮ้อ ป้าเฮ้อตอบเหมือนที่เฮ้อหลันเสวี่บอกไว้ เมื่อครู่นี้ตามคาดว่าเขาไม่อยู่ ไม่รู้จะกลับมาได้เมื่อไร

"สองสามวันนี้คุณชายยุ่งจนหัวปั่น หลังกลับมาถึงฉันเห็นเขาไม่ได้นอนเต็มอิ่มสักคืน มีคนมาหาที่บ้านตั้งแต่เช้ายันเย็น คุณชายซูมีธุระอะไรไหม หรือมีเรื่องอะไรอยากบอก ฝากฉันไว้ได้นะ รอคุณชายกลับมา ฉันจะบอกต่อให้ทันทีเลย" ป้าเฮ้อแสดงความกระตือรือร้นเต็มเปี่ยม

"ไม่ได้มีธุระอะไรหรอกครับ แค่ฝากป้าบอกคุณน้าสักคำว่าผมโทรมาหา ถ้าคุณน้ามีเวลาวางช่วยติดต่อกลับด้วยครับ"

"ได้ๆ ฉันจะบอกให้"

ซูเสวี่จื้อกล่าวขอบคุณแล้ววางหูโทรศัพท์

เฮ้อหลันเสวี่รั้งตัวซูเสวี่จื้อให้นอนค้างที่บ้าน แต่เธอบอกปิดอย่างสุภาพ เฮ้อหลันเสวี่ไม่กล้ารบเร้าต่อ เพียงบอกว่าจะให้คนขับรถไปส่ง

เธอไม่ปฏิเสธน้ำใจของอีกฝ่ายอีก ตอนเธอหันหลังเดินตามออกมาส่งเธอถึงหน้าประตูอย่างอาลัยอาวรณ์ อีกฝ่ายสบช่องที่คนอื่นไม่ทันสังเกต ยื่นปากมากระต๊บบ้างจูเธออย่างฉับไว "พี่ซู พี่ช่างแสนดีจริงๆ ถ้าพี่ชายฉันคิดว่าตนเองได้เลื่อนตำแหน่งหนี้แล้วทำหึงงายโส กล้ารังแกพี่ละก็ ฉันสาบานว่าจะไม่สนใจเขาไปตลอดชีวิตเลยคะ"

ซูเสวยจืดจอบ่วนไปทั้งหัวใจอีกครา เธอพยักหน้ายิ้มๆ บอกให้เด็กสาวเข้าบ้าน ส่วนตนเองนั่งรถกลับวิทยาลัย

ขณะนี้เป็นเวลาเย็นวิภาดาพิเศษ

เมื่อโทรศัพท์เรียกบรื้อเธอก็รู้สึกเหมือนยกภูเขาออกจากอก จิตใจผ่อนคลายกว่าหลายวันที่ผ่านมาไม่น้อย เธอเห็นว่ายังไม่ดึกนัก เลยอยากไปดูที่ห้องปฏิบัติการสักหน่อย

งานนี้เป็นการเริ่มต้นจากศูนย์ ฉะนั้นเธออยากจะได้ผลผลิตยาเพนิซิลลินขั้นแรกต้องหาเชื้อราเพนิซิลเลียม* ที่ใช้สกัดเป็นยาได้ จากนั้นทำการเพาะเชื้อกับคัดแยกสายพันธุ์ซ้ำๆ จนได้เชื้อบริสุทธิ์ซึ่งนำไปใช้ได้

ขั้นตอนนี้ต้องใช้เวลานานเท่าไรไม่สามารถควบคุมได้โดยสิ้นเชิง ถ้าโชคไม่ดีอาจจะรวดเร็วมาก แต่ถ้าโชคไม่ดี หนึ่งปีหรือนานหลายปีก็เป็นไปได้ทั้งนั้น

ดีที่เชื้อรามีอยู่ดาษดื่นในธรรมชาติ ช่วงหลังจากเปิดเรียนจนถึงตอนนี้ ซูเสวยจืดจอกับดอกเตอร์ทั้งสองคนกำลังเก็บรวบรวมเชื้อราจากที่ต่างๆ อยู่ตลอด

ไม่ว่าจะเป็นถุงเท้า รองเท้า เสื้อผ้าเก่า ผักผลไม้และเนื้อที่เน่าแล้ว กระทั่งเหรียญโบราณ...ขอแค่เป็นสิ่งที่เหลือหรือสถานที่ที่อาจจะมีเชื้อราอยู่

* เพนิซิลเลียม (Penicillium) เป็นเชื้อราชนิดหนึ่งที่อยู่ในอาณาจักรฟังไจ (fungi) เพนิซิลเลียมบางชนิดใช้ในการผลิตยาเพนิซิลลิน บางชนิดสามารถนำมาใช้ในการทำเนยแข็ง และยังอาจนำมาใช้ในการบำบัดสารมลพิษทางชีวภาพ

กลายเป็นเป้าหมายของคนทั้งคู่หมด

ในสายตาของคนที่ไม่เข้าใจเหตุผล งานที่เธอกับเขาทำอยู่ก็แทบไม่ต่างจากการเก็บขยะ

เพราะมีกันแค่สองคนจึงส่งผลให้งานคืบหน้าอย่างอืดอาด อันที่จริงซูเสวี่ยจื่อก็ใคร่ครวญอยู่ว่าจะรับสมัครนักเรียนที่มีพื้นฐานด้านชีววิทยามาเป็นผู้ช่วยในห้องปฏิบัติการสองสามคน แต่เมื่อคำนึงถึงว่าต้องเก็บเป็นความลับ เธอก็ลังเลตัดสินใจไม่ได้อีก

หลายวันก่อนด็อกเตอร์อวีพบเชื้อราในเศษเนื้อสัตว์ชิ้นหนึ่ง เขาทำการย้ายเอาไปเพาะด้วยอาหารเลี้ยงเชื้อ

ซูเสวี่ยจื่ออยากไปดูความคืบหน้าสักนิด

วันนี้ด็อกเตอร์อวีออกไปตระเวนเสาะหาเชื้อรา ยังไม่ได้มาที่ห้องปฏิบัติการ

เธอกลับเข้าห้องพักหยิบกัญแจห้องปฏิบัติการแล้วกำลังจะออกไปทันใดนั้นได้ยินเสียงฝีเท้าถึกระชั้นลอมมาระลอกหนึ่ง ตามมาด้วยเสียงคนเคาะประตู

เธอเปิดประตูออกก็เห็นด็อกเตอร์อวีมาหา

เขามีสีหน้าผิดปกติมาก ดวงตาทั้งคู่แดงก่ำ พอเห็นเธอแล้วกลับพูดอะไรไม่ออกชั่วขณะ

ด็อกเตอร์อวีมาหาเธอดึกดื่นปานนี้ หน้าซำยังอยู่ในอารมณ์พลุ่งพล่านแบบนี้อีก

ซูเสวี่ยจื่อตกอกตกใจมาก เธอไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น แต่ก็รีบเชิญเขาเข้าห้อง

ด็อกเตอร์อวีส่ายหน้าพลางพูดเสียงแหบพร่า "เสี่ยวซู น่าจะพบตัว

ชิงเฮ่อแล้ว" เขาพูดจบสองตาที่แดงก่ำก็มีน้ำตาคลอเบ้าอย่างกลั้นไม่อยู่อีกต่อไป

อู๋ชิงเฮ่อ? ผู้จัดการของโรงงานผลิตยาตงยาต่งยาต่งที่สงสัยว่าถูกฆ่าตาย แต่ยังไม่พบมาโดยตลอดก่อนหน้านี้คนนั้นหรือ

"เขาอยู่ไหนครับ" ชูเสวี่ยจื้อใจหายวาบ เธอชักใช้ทันที แม้ว่าในใจเธอจะมีลางสังหรณ์ไม่ดีผุดขึ้นมาแล้ว

ดูจากท่าทางนี้ของดอกเตอร์อู๋ จะต้องเป็นข่าวร้ายมากกว่าข่าวดีแน่นอน

หลังจากโรงงานผลิตยาตงยาล้มละลายเมื่อปีที่แล้วก็ถูกโรงงานผลิตยาอีกแห่งหนึ่งซื้อกิจการไป ขณะนี้อยู่ในระหว่างซ่อมแซมดัดแปลงอยู่ ตอนเที่ยงคนงานกำลังระบายน้ำในบ่อน้ำเสียที่ทิ้งร้างไว้ กลับพบศพในสภาพน่าเบ๊อแพบเหลือแต่กระดูกตรงกันบ่อ ทำให้ทุกคนนึกไปถึงอู๋ชิงเฮ่อที่หายสาบสูญไปพักก่อน จึงไปแจ้งความที่สถานีตำรวจ ชุนเมิ่งเซียนให้ความสำคัญกับเรื่องนี้มาก รีบรุดไปที่นั่นด้วยตนเอง ทว่ายังพิสูจน์เอกลักษณ์บุคคลไม่ได้ทันทีทันใด เขาสั่งปิดโรงงานชั่วคราวและห้ามคนนอกเข้าออก บอกว่าจะดำเนินการชันสูตรศพสรุปผลว่าเป็นใคร

"ต้องเป็นชิงเฮ่อแน่ๆ ต้องเป็นเขาแน่นอน คนพวกนั้นฆ่าเขาแล้วโยนทิ้งลงบ่อน้ำเสีย ชั่วช้าสารเลว! ให้อั้วพวกคนชั่วสมควรตาย"

ดอกเตอร์อู๋ร้องไห้ตานองหน้า ตัวสั่นระริก หน้าซีดเผือดกะทันหัน เขายกมือเกาะผนังและล้มลงอย่างซ้ำๆ

สุขภาพของเขาไม่แข็งแรงอยู่แล้วเดิม พอมาเจอเรื่องแบบนี้ เป็นเหตุให้สะเทือนใจมากเกินไปถึงหมดสติ

ชูเสวี่ยจื้อตกใจใจใหญ่ รีบเร่งปฐมพยาบาลจนเขาฟื้นขึ้นมา แต่

เห็นว่าอัตราการเต้นของหัวใจกับความดันโลหิตของเขาไม่คงที่นัก กลัวเขาจะเป็นอะไรไป เธอจึงเรียกพวกเจียงจิ่งไหวมาช่วยพาเขาไปโรงพยาบาลในสังกัดโดยไม่รอช้า

เจียงจิ่งไหวไม่ติดออดสักรำ แบกด็อกเตอร์วี่ขึ้นหลังออกไปพร้อมกับเพื่อนนักเรียนสองสามคน ส่วนเธอตามอยู่ข้างหลัง ช่วยกันนำตัวเขาส่งโรงพยาบาล

หลังให้ยารักษาอาการของด็อกเตอร์วี่ก็เริ่มคงที่ในที่สุด เขานอนอยู่บนเตียงคนไข้อย่างสะลึมสะลือและหลับไป

เธอขอบอกขอบใจเจียงจิ่งไหวกับเพื่อนๆ แล้วบอกให้พวกเขากลับไปพักผ่อน

เมื่อเพื่อนนักเรียนไปแล้ว ชูเสวี่ยจื้อนั่งอยู่บนเก้าอี้นอกห้องฉุกเฉินคนเดียวอย่างใจลอย จังหวะนี้เองมีเสียงฝีเท้าระลอกหนึ่งลอยมาจากนอกประตูใหญ่กะทันหัน มีคนกำลังเดินมาทางนี้

เธอนึกว่าเป็นผู้ปวยมาหาหมอกกลางดึก พอเงยหน้าขึ้นกลับเห็นผู้ได้บังคับบัญชาของอธิบดีกรมตำรวจซุนเม้งเซียนที่ชื่อว่าเหยาเหิงคนนั้น เขาพาลูกน้องหลายคนตามมาหาเธอถึงที่นี่

ท่าทางของเหยาเหิงอ่อนน้อมอย่างยิ่ง เขาเล่าเรื่องที่พบศพในบ่อน้ำเสียของโรงงานผลิตยาตงยาตอกลางวันจบแล้วพูดบท้ายว่า "เพราะสภาพศพเน่าเปื่อยมาก พวกผมสุดปัญญาจะพิสูจน์ตัวบุคคลได้ แต่ว่าวันนี้ข่าวแพร่ออกไปแล้ว มีนักข่าวที่รู้เรื่องนี้แหกกันมาเป็นโขยงเพื่อรอฟังแถลงสรุป ผมรู้ว่าคุณมีความเชี่ยวชาญด้านนี้ ก่อนหน้าก็เคยช่วยพวกผมมาแล้วครั้งใหญ่ ดังนั้นท่านอธิบดีจึงส่งผมมาเชิญคุณ ไม่ทราบว่าคุณจะไปช่วยอีกสักครั้งได้ไหมครับ"

ชูเสวียจื้อสงบสติอารมณ์แล้วลุกขึ้นจากเก้าอี้ช้าๆ

ในเวลานี้เองรถยนต์คันหนึ่งหือตะบึงมาถึงประตูทางเข้าโรงพยาบาล
เหยียบห้ามล้อดังเอี๊ยดหยุดจอดอยู่หน้าประตู

เธอหันหน้าไปเห็นผู้ชายสวมชุดทหารคนนั้นเปิดประตูลงมาจากรถ
แสงไฟตรงหน้าประตูโรงพยาบาลส่องกระทบใบหน้าแผ่รอยเหนื่อยอ่อน
จากการเดินทางของคนคนนั้น

เฮ้อฮั่นจู๋เองหรือนี่!

เขาสาวเท้าก้าวใหญ่เดินฝ่าสายตาประหลาดใจของทุกคนเข้ามา
หยุดอยู่หน้าเธอ หันไปบอกกับเหยาเหนงเสียงราบเรียบ "ทางผมมีงาน
ต้องให้เขาช่วยเหลือ บอกอธิบดีขุนให้หาคนอื่นมาทำงานนี้"

เขาพูดจบแล้วทิ้งเหยาเหนงไว้ที่เดิม ไม่ได้ถามความเห็นของชูเสวียจื้อ
ก็ยื่นมือจับแขนเธอไว้เบาๆ กิ่งเชิญกิ่งบังคับพาตัวเธอออกจากประตูใหญ่
เดินตรงดิ่งที่ไปรถแล้วใช้มืออีกข้างเปิดประตูรถให้

"ขึ้นรถเถอะ" เขาบอกเสียงเบาๆ คำหนึ่งก่อนร่นหลังเธอให้เข้าไปในรถ
แล้วปิดประตู

125

หลายวันก่อนตอนรอเขากลับมา ชูเสวี่ยจื้อเคยมโนภาพหลายครั้งมากกว่า
คนทั้งคู่จะพบหน้ากันแบบไหน

แต่เธอคิดไม่ถึงเลยว่าหลังจากผ่านไปหนึ่งเดือนครึ่งเธอกับเขา
จะได้พบกันอีกครั้งในสถานการณ์เช่นนี้

เฮ้อฮั่นจู่เอาตัวเธอขึ้นรถแล้วขับรถพาเธอเข้าเมือง

ชูเสวี่ยจื้อตั้งตัวติดในที่สุด หัวใจที่เต้นถี่วเมื่อแรกเห็นเขาปรากฏตัว
เมื่อครู่นี้ค่อยๆ กลับเป็นปกติ

ชั่วขณะเดียวมีถ้อยคำผุดขึ้นในหัวหญิงสาวนับไม่ถ้วน แต่พอเห็น
ท่าทางเขาเป็นแบบนี้ ดูเหมือนเธอไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดีเหมือนกัน

"คุณเพิ่งมาจากเมืองหลวงหรือคะ" เธอเบือนหน้าไป ดวงตาจับจ้อง
เสี่ยวหน่าด้านข้างที่อยู่ในเกมมิดครั้งหนึ่งกลางม่านราตรีของชายหนุ่มข้างตัว
ปริปากถามเสียงเบาในที่สุด

เขาทำเสียงตอบในลำคอคำหนึ่ง

"คุณจะไปไหน" เธอติดตามมองถนนที่ไม่ค่อยคุ้นตาทาง
นอกหน้าต่าง

ถึงมาเมืองเทียนเป็นระยะเวลาไม่นานว่าสิ้นนัก แต่ปกติส่วนใหญ่
เธอมักจะอยู่ในวิทยาลัย เวลากลับเข้าเมืองไม่มีอะไรจะปะปะอะไรก็ไม่ออกไป
เถลไถลข้างนอก นอกจากถนนสายหลักไม่กี่สายกับบางที่ที่ไปตามกิจวัตร
ประจำวันแล้ว มีเส้นทางมากมายที่เธอไม่รู้จักเลย

เขาไม่ตอบคำถามเธอ

ซูเสวียจ้อก็ไม่ถามอีก ปล่อยให้เขาขับรถพาเธอลัดเลาะไปตามถนนหนทางในเมืองเทียนที่ห่มคลุมด้วยผืนความมืดจนเข้าสู่เขตเมืองใหม่ แล้วหยุดจอดในที่สุด

เขาลงรถมาเปิดประตูให้

เธอเหลือบตาขึ้นมองเห็นสถานที่แปลกตาแห่งหนึ่ง เป็นตึกฝรั่ง
หลังย่อมๆ ประตูรั้วปิดสนิท มีต้นไม้แผ่กิ่งก้านร่มครึ้มทั้งสี่ทิศ เห็นเงาไม้
ไหววูบวาบ บรรยากาศเงียบสงัดอย่างยิ่ง

ประตูเปิดออกอย่างรวดเร็ว

ชูเสี่ยวจี้คัดค้านไม่ถึงเมื่อเห็นคุณถึงเดินออกมาจากข้างในอย่างปราศจาก
 สัมผัสเสียง เธอพูดเสียงเบาด้วยรอยยิ้มน้อยๆ "คุณชายชู เชิญข้างในค่ะ พอรู้ว่
 คุณจะมา ตอนนี้นี่นี่เลยสงบเงียบมากค่ะ"

เธอมองเธอฮันจูแวบหนึ่ง

เขาพาเธอเข้าไปส่งถึงที่ห้องห้องหนึ่ง ก่อนจะเอ่ยกำชับว่า "คุณพักนอน
อยู่ที่นี้อย่างสบายใจสักสองสามวันก่อน อย่าเพิ่งไปไหนทั้งสิ้น ต้องการอะไร
ก็บอกกับคุณถึงได้ทุกอย่าง รอดผมกลับมาแล้วจะอธิบายให้คุณฟังอีกทีนะ"

ชายหนุ่มพูดจบ มองเธอนิ่งๆ ชั่วอึดใจแล้วหมุนตัวออกเดินไป

เธอเข้าใจแล้ว เป็นไปได้ว่าศพที่ถูกพบโดยบังเอิญเมื่อกลางวัน อาจก่อคลื่นลมปั่นป่วนขึ้น แต่กระแสน้ำจะพัดไปทิศทางใดนั้นเธอก็ยังไม่รู้ แต่เธอรู้อย่างหนึ่งว่าเบื้องหลังของมันเต็มไปด้วยความสกปรกโสมมเป็นแน่

เขาอยากกินเธอไว้นอกวง

ซูเสวี่ยจื้อส่งเสียงเรียกเขาไว้ "เพราะศพที่เจอในโรงงานผลิตยา ไซ้ไหมคะ"

เขาชะงักฝีเท้า

"ต้องปกปิดเรื่องที่ทำให้ใครรู้ไม่ได้อีกแล้วสินะ?" เธอมองแผ่นหลังเขา พลางถามต่อเสียงแผ่วเบา

เขายืนอยู่ที่เดิมครู่หนึ่งถึงหันกลับมาซ้ำๆ "ขอโทษที่ทำให้คุณผิดหวัง"

หญิงสาวนิ่งเงียบไปชั่วครู่ มองตาเขาพร้อมกับพูดว่า "ถ้าทำได้ เมื่อจบเรื่องแล้ว โปรดจัดการศพอย่างที่ฟังจะเป็นด้วยค่ะ ศพนั้นควรค่าที่จะได้รับการจัดการอย่างสมเกียรติในฐานะเพื่อนมนุษย์คนหนึ่ง"

เขาสบตากับเธอโดยไม่พูดอะไรสักคำ จากนั้นหันหลังจากไปอย่างเร่งรีบ

ด้วยเหตุนี้ซูเสวี่ยจื้อจึงพักอยู่ในตึกฝรั่งที่เห็นชัดว่าเป็นบ้านส่วนตัวของคุณถึงหลังนี้นานสามวัน

ภายในบ้านฝรั่งพร้อมด้วยสิ่งอำนวยความสะดวก บ่งบอกได้ว่า คุณถึงเป็นผู้หญิงที่รู้จักหาความสุขในชีวิต ถึงแม้ปกติเธอจะแต่งกายด้วยชุดจีน แต่บ้านที่อาศัยอยู่กลับตกแต่งแบบตะวันตก ไม่เพียงมีอ่างอาบน้ำ ฝักบัวอาบน้ำแบบปรับเป็นน้ำร้อนได้ และโถส้วมชักโครก ยังติดตั้งกระทั่งเครื่องทำความร้อนด้วย

ในระหว่างนี้เธอไม่ได้ย่างเท้าออกจากห้องสักก้าวเดียว

เหตุผลข้อแรกเพราะด้านนอกมีคนเฝ้าอยู่ ไปไหนไม่ได้ ข้อสอง เพราะในเมื่อเขาจัดแจงแบบนี้ เธอย่อมไม่ต้อแฟ้งจะออกจากที่นี้จนขาดความประสงค์ของเขาเป็นธรรมดา

ตลอดสามวันนี้คุณถึงเจ้าของบ้านหลังนี้ดูแลเธอเป็นอย่างดี ถึงเวลาก็กองอาหารมาให้ด้วยตนเอง ส่วนเวลาอื่นๆ จะไม่มารบกวนเธอเด็ดขาด ราวกับล่องหนหายตัวไปกระนั้น

เธอขอให้เอาหนังสือพิมพ์มาให้ทุกวัน คุณถึงก็ทำตามที่เราบอก กลางดึกของวันที่สี่หูเสวี่ยจื่อได้ยินเสียงเคาะประตู จึงเดินไปเปิดประตู คุณถึงยืนอยู่หน้าห้อง อมยิ้มกล่าวว่า "คุณชายหู คุณไปได้แล้วค่ะ" หูเสวี่ยจื่อก้าวออกจากบ้านตึกหลังเล็กที่อยู่มาสามสัปดาห์

รถยนต์คันหนึ่งจอดอยู่นอกประตูใหญ่ ดึงขุนซานรอเธออยู่ เขาเห็นเธอออกมา ก็สวาทให้เร็วมาต้อนรับ จากนั้นส่งเธอกลับไปวิทยาลัย

ในช่วงเวลาไม่กี่วันอันแสนยาวนานนี้ ขณะที่เธอใช้การฝึกสมาธิ ส่วเวลาอยู่ภายในบ้านตึกหลังนั้น ช่างนอกเกิดเหตุการณ์วุ่นวายใหญ่โต เกี่ยวพันกับการพบศพนั้นโดยบังเอิญ

เนื่องจากคดีโรงงานผลิตยาตงยาเมื่อปีกลายเป็นผลมาจากความชั่วร้าย เหลือทนของมนุษย์จนสร้างความโกรธแค้นให้กับผู้คน เวลานั้นอู่ซิงเฮ้อหายตัวไปจนเกิดข้อสันนิษฐานว่าอาจโดนทางโรงงานฆ่าปิดปากไปแล้ว ทำให้เขาได้รับความเห็นอกเห็นใจจากสังคมอย่างล้นหลาม เพียงแต่หาเบาะแสไม่ได้และไม่พบศพ เรื่องนี้จึงค่อยๆ เงียบหายไป ตอนนี้อยากลายเป็นข่าวใหญ่ขึ้นมาถึงได้รับความสนใจอีกครั้งทันควัน ถึงขั้นที่วันถัดมามีหนังสือพิมพ์ลงรายงานจากแหล่งข่าวที่เป็น 'อดีตเพื่อนร่วมงาน'

ในโรงงานซึ่งไม่ประสงค์ออกนาม เล่าทบทวนความทรงจำให้ฟังว่า ตอนเดือนสิบปีที่แล้ว มีคืนหนึ่งทำงานผลัดตึก เขาออกไปเข้าห้องน้ำแล้ว มองเห็นจากไกลๆ ว่ามีคนงานของโรงงานสองสามคนแบกของคล้ายจะเป็น ทุกระสอบใบหนึ่งไปทางบ่อน้ำเสียด้านหลัง หลังจากวันนั้นอู๋ซิงเฮ่อซึ่งมี ตำแหน่งเป็นผู้จัดการแผนกวิจัยและพัฒนาในขณะนั้นก็ไม่เคยปรากฏตัว อีกเลย ว่ากันว่าอู๋ซิงเฮ่อลาออกกลับบ้านเดิมไปแล้ว ตอนนั้นเขาไม่ได้คิดอะไรมาก ต่อมาภายหลังเกิดเรื่องขึ้นกับโรงงาน เขาคิดขึ้นมาแล้วก็สงสัยอยู่ในใจ แต่กลัวจะเดือดร้อนเลยไม่กล้าบอกใครเรื่อยมาจนกระทั่งวันนี้ ถึงรวบรวม ความกล้าพูดออกมาในที่สุด

แต่กระนั้นหลังจากนายแพทย์ที่กรมตำรวจเมืองเทียนเทียนมาตรวจสอบ ร่างไร้วิญญาณที่โดนน้ำเสียกัดกร่อนจนแทบจะเหลือแต่กระดูก เทียบกับ ข้อมูลเอกลักษณ์บุคคล เช่น ส่วนสูงที่ได้รับจากเพื่อนร่วมงานสมัยเขายังมีชีวิตอยู่แล้ว ลงความเห็นว่ามีอู๋ซิงเฮ่อ

เมื่อประกาศข่าวออกมา ทุกแวดวงสังคมไม่ยอมรับผลสรุปนี้ เกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์แข็งแะ มีบางคนตั้งข้อกังขาว่าผลชันสูตรเป็นใบสั่ง จากกรมตำรวจ บางคนก็ติติงว่าหมอไร้ฝีมือ เสนอให้เชิญนักเรียนแพทย์ใน วิทยาลัยแพทยทหารบกที่มีชื่อเสียงทางด้านนี้เมื่อพักก่อนมาเข้าร่วม การชันสูตรศพ วันเดียวกันมีนักข่าวจำนวนมากไปหานักเรียนแพทย์ถึงที่วิทยาลัย ถึงขั้นตามไปถึงบ้านในเมืองที่เขาเช่าเอาไว้

แต่น่าเสียดายที่หลายวันนี้นักเรียนคนนั้นไม่อยู่เมืองเทียน

ผู้อำนวยการเหตต้องออกโรงอธิบายว่าเขากับเพื่อนร่วมงาน ในห้องปฏิบัติการคนหนึ่งไม่พอใจกับประสิทธิภาพของตู้อบแห้งที่มีอยู่ จึง เดินทางไปเมืองอื่นเพื่อหาแหล่งผลิตเครื่องมือที่คุณภาพดีกว่าด้วยกัน

พวกนักรบถึงได้กลับไป

ในเวลาเดียวกัน เมื่อเหตุการณ์ลุกลามไปอย่างรวดเร็ว เริ่มมีกระแสวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับการสืบหาผู้อยู่เบื้องหลังของโรงงานผลิตยาในตอนนั้นที่จบไปแบบรวบรัดตัดความ วันต่อมาก็เกิดข่าวลือแพร่สะพัดไปทั่ว ซึ่งเป็นนัยๆ ไปที่หวังชี้แจงคุณ

ครั้นเรื่องบานปลายใหญ่โต ท่านประธานาธิบดีไม่รอช้า ออกคำสั่งให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติในเมืองหลวงรับไม้ต่อทำคดีนี้ และมอบหมายให้มิสเตอร์ไรอัน นายแพทย์ชาวอังกฤษและแพทย์นิติเวชของสก็อตแลนด์ยาร์ดที่ขณะนี้ทางสำนักงานตำรวจแห่งชาติเชิญมาเป็นที่ปรึกษาพิเศษคนนั้นมาทำการตรวจสอบศพในเมืองเทียนอีกครั้งหนึ่ง

การชันสูตรพลิกศพเปิดให้พวกนักรบกับบุคคลที่เกี่ยวข้องเข้าร่วมเป็นประจักษ์พยาน หลังมิสเตอร์ไรอันตรวจดูแล้วแถลงว่าศพนี้ไม่มีทางเป็นคู่ชิงเฮ้อ และตามประสบการณ์ของเขาวินิจฉัยได้ว่ามีความเป็นไปได้มากที่จะเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง ในตอนนี้เองมีคนงานหญิงที่เมื่อก่อนเคยทำงานตรงบ่อน้ำเสียในโรงงานอีกคนก็ออกมายืนยันว่าปีที่แล้วมีคนงานหญิงที่สนิทกับเธอพอสมควรคนหนึ่งลาออกกะทันหัน ตอนนั้นเธอนึกว่าอีกฝ่ายจากไปโดยไม่ลาเพราะทนงานที่สกปรกเลอะเทอะไม่ไหว เวลานี้ดูท่าว่าน่าจะไม่ใช่ะวังพลัดตกลงไปจมน้ำตายตอนทำงานคนเดียว

เริ่มจากคำรับรองของที่ปรึกษาต่างชาติก่อน ต่อด้วยคำให้การของพยานที่เป็นคนงานหญิงในโรงงาน ไม่ว่าชาวบ้านชาวเมืองจะถกเถียงกันอย่างไร คดีศพในบ่อน้ำเสียของโรงงานผลิตยาตงยาที่โด่งดังศรีโครมก็ได้ข้อสรุปอย่างเป็นทางการตามนี้ คือโครงกระดูกเป็นของคนงานหญิงที่เคยทำงานที่นี้ที่ไม่ระวังพลัดตกลงไปตายในบ่อน้ำเสีย ซึ่งไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ

กับอู๋ชิงเฮ่ออดีตผู้จัดการแผนกวิจัยและพัฒนาของโรงงานผลิตยาคนนั้น
จะนั้นยังคงไม่รู้ว่าคุณชิงเฮ่อเป็นหรือตาย หรือพูดอีกนัยหนึ่งคือ
เขาอาจยังมีชีวิตอยู่บนโลกนี้ก็ได้

ในเมื่ออาจจะมีชีวิตอยู่ ทางกรมตำรวจยอมไม่รับคำขอให้เปิด
คดีสืบสวนขยายผลเบื้องหลังการตายของเขาไว้เป็นธรรมดา

หลังจากตุงซุนซานส่งชูเสวี่ยจื่อกลับถึงวิทยาลัย เขาไม่ได้กลับไปทันที
บอกเธอว่าขณะนี้ดอกเตอร์วี่รอเธออยู่ในห้องปฏิบัติการ

ภายในบริเวณวิทยาลัยยามกลางดึก นอกจากทางฝั่งอาคารเรียนกับ
หอพักที่ยังเปิดไฟตามทางเดินให้ความสว่างหลายดวง จุดอื่นๆ ล้วนมืดสนิท

หญิงสาวมาถึงห้องปฏิบัติการเงียบๆ พร้อมกับตุงซุนซาน เธอเห็น
ดอกเตอร์วี่ในห้องเก็บตัวอย่าง

เขานั่งเหม่ออยู่บนพื้นจ้องมองลงไม้ไผ่หนึ่งข้างตัวอย่างเลื่อนลอย
พอได้ยินเสียงเธอเดินเข้ามา ดวงตาที่มีเส้นเลือดฝอยขึ้นเต็มตาทั้งคู่
ก็เหลือบขึ้นมอง เขาลุกขึ้นยืนอย่างเชื่องช้า พุดเบาๆ ด้วยสຸ້มเสียงแหบแห้งว่า
"เสี่ยวซุ ขอบคุณคุณช่วยผมตรวจพิสูจน์ที่ว่าเป็นชิงเฮ่อหรือเปล่า"

เขาเปิดฝาถังไม้ ออก ในนั้นใส่เศษกระดูกไว้

น้ำเสียในโรงงานผลิตยามีความเป็นกรดสูงมาก อีกทั้งผ่านมานาน
ครึ่งปีเศษแล้วจึงเหลือเพียงซากกระดูกฟุร่อนอย่างรุนแรงกองหนึ่ง ตอนที่
พบมันเมื่อหลายวันก่อน พอจับก็หักทันที ไม่เพียงแตกละเอียด ส่วนใหญ่
ยังมีชิ้นส่วนไม่ครบด้วยซ้ำ

ชูเสวี่ยจื่อหยิบเครื่องมือแล้วสวมเสื้อคลุมกับถุงมือ หยิบเศษกระดูก
ในถังไม้ออกมาทีละชิ้น วางเรียงกันบนโต๊ะยาวที่ปูผ้าสักหลาดไว้

ไม่นานนักเธอก็นำเศษกระดูกในถังไม้ทั้งหมดจัดเรียงตามตำแหน่งเดิม

ออกมาเป็นโครงกระดูกมนุษย์ที่ไม่สมบูรณ์ครบถ้วน

เธอตรวจสอบสาเหตุการตายก่อน ตรงส่วนหัวกะโหลกกับเศษกระดูก
จุดอื่นไม่พบร่องรอยเสียหายที่หลงเหลือจากการยิงด้วยอาวุธปืนหรือโดนตีด้วย
ของแข็ง

สันนิษฐานได้ว่าสภาพก่อนจมน้ำตายน่าจะขาดอากาศหายใจจาก
การปีนรั้วหรือโดนทำร้ายร่างกายที่ไม่กระทบกระเทือนถึงกระดูก

ซูเสวียจื้อไม่ได้เอ่ยถึงจุดนี้กับด็อกเตอร์อวี เธอตรวจดูกระดูกเชิงกราน
กระดูกปีกสะโพก กระดูกขากระดูกไหปลาร้า แขนงกระดูกสันหลัง สูดทำยาคำนวณอายุ
จากพื้นที่ข้อต่อของกระดูกหัวไหล่แล้วพูดว่า "เป็นเพศชาย อายุราวสี่สิบกว่า
ครับ"

ด็อกเตอร์อวีหลับตาลง

หลังยืนยันเพศและอายุได้แล้ว เธอจะประมาณส่วนสูงคร่าวๆ จาก
ความยาวรวมของโครงกระดูก ค่อยเอาความยาวของกระดูกต้นขากับ
กระดูกแข้งที่วัดได้มาคำนวณซ้ำอีกที ก่อนจะบอกว่า "ส่วนสูงอยู่ที่หนึ่งร้อย
เจ็ดสิบสามเซนติเมตรบวกลบ คลาดเคลื่อนไม่เกินหนึ่งเซนติเมตรครับ"

ด็อกเตอร์อวีมองโครงกระดูกที่มีรอยผุกร่อนเป็นจุดๆ ได้แสงไฟ
พูดเสียงสั่นเครือ "ใช่แล้ว ซิงเฮ่อก็สูงเท่านี้"

"คุณลองทบทวนความทรงจำดูว่าบนตัวเขายังมีจุดดำหนอยาอื่น
อีกไหมครับ เป็นต้นว่าเมื่อก่อนเขาเคยกระดูกหักหรือเปล่า" แม้จะมีโอกาส
สูงมากว่าโครงกระดูกนี้น่าจะเป็นอูซิงเฮ่อ แต่เพื่อความรอบคอบซูเสวียจื้อ
ยังถามย้ำอีกที

ด็อกเตอร์อวีนั่งคิดครู่หนึ่ง "ช่วงครึ่งปีแรกของปีก่อน เขาหกล้ม
แข้งซ้ายหัก หลังจากหายเป็นปกติเขาเคยบ่นกับผมว่าเจ็บมือไม่เก่ง

หลังลงจากเตียงได้รู้สึกไม่ค่อยดี มักมีอาการเจ็บตึงบ่อยๆ"

ภายในหนึ่งถึงสองปีน่าจะยังมีรอยกระดูกอ่อนที่ออกมาเชื่อมกันอยู่
 ชูเสวียจื้อตรวจดูกระดูกหน้าแข้งซ้ายของโครงกระดูก แต่เพราะผู้ร่อน
 อย่างรุนแรง เธอสรุปปัญหาจะวินิจฉัยจุดนี้ได้อย่างมั่นใจ

ชูเสวียจื้อตรวจสอบอย่างละเอียดอีกรอบก็พบจุดพิเศษจุดหนึ่งด้วย
 ตนเอง เธอถามขึ้นว่า "คุณถนัดซ้ายใช่ไหมครับ"

เธอสังเกตเห็นว่าขนาดกระดูกของแขนขาและมือข้างซ้ายใหญ่กว่า
 ข้างขวายู้ง่าง ขณะที่คนทั่วไปจะมีลักษณะตรงข้ามเพราะถนัดขวา

"ใช่แล้วๆ เขาเป็นคนถนัดซ้าย" ด็อกเตอร์อวีพยักหน้าถี่ๆ แล้วพูดต่อ
 "หรือว่าจะเป็นเขาจริงๆ..."

เธอไม่อยากสรุปผลเลย แต่เพศ ส่วนสูง อายุ รวมถึงเอกลักษณ์
 เฉพาะตัวของคนถนัดซ้ายสอดคล้องต้องกันหมด พูดได้ว่าโอกาสที่จะ
 วินิจฉัยผิดพลาดจะเป็นศูนย์เลยทีเดียว

เธอไม่เอ่ยตอบคำถามนี้ของอีกฝ่าย

ฝ่ายด็อกเตอร์อวีก็ประจักษ์แจ้งแก่ใจดีเช่นกัน จึงไม่ได้ต้องการคำตอบ
 ของเธอ เขาหันหน้าไปมองโครงกระดูกที่นอนสงบนิ่งอยู่บนโต๊ะยาวอย่าง
 เหม่อลอย นัยน์ตาแดงขึ้นอีกครั้ง

จริงอยู่ว่าฆาตกรที่ลงมือคือเจ้าของโรงงานผลิตยาที่มีตราบาปติดตัว
 และขอให้ความผิดด้วยความตายไปแล้วคนนั้นอย่างไม่ต้องสงสัย

ทว่าคนที่คว่ำชีวิตผู้จัดการโรงงานผลิตยาซึ่งมีมโนธรรมในใจและ
 ยังอยากยึดมั่นในความถูกต้องชอบธรรมคนหนึ่งกลับไม่ใช่แค่เขาคนเดียว
 เท่านั้น

"ขอโทษด้วยครับ" ชูเสวียจื้อพูดเสียงเบา เธอไม่รู้เหมือนกันว่าตนเอง

กำลังขอโทษแทนใครอยู่

จะเป็นยุคแห่งความมืดมนเสื่อมถอยนี้ หรือว่าคนทุกคนที่ต่ำต้อย
ดุมดปลวกจนไม่อาจเป็นตัวของตนเองได้ในกระแสนี่เขี้ยวกรากของยุคสมัย
ดั่งเช่นตัวเธอเองที่ไม่สามารถยืนหยัดเพื่อกำหนดความถูกต้องชอบธรรม
ได้อีกต่อไป

ด็อกเตอร์วีนังนิงไม่ยับ

เธอถอยออกมาเสียบๆ ให้เขาได้อยู่กับเพื่อนของเขาตามลำพัง

"เสียฐ!" ตอนเธอเดินออกจากห้องพลันได้ยินเสียงเรียกทางด้านหลัง

เธอหมุนตัวไปเห็นด็อกเตอร์วีนังนิงไล่ตามมา

"เสียฐ คุณไม่จำเป็นต้องขอโทษผม ผมเข้าใจ เข้าใจทุกอย่าง"

เขากล่าว

"ได้กระดุกเขากลับมานำลงฝัง ผมก็พอใจแล้ว" ดวงตาของด็อกเตอร์วีนัง
ฉาบด้วยประกายน้ำตา

"ผมกับชิงเฮ่อเป็นแค่คนธรรมดาๆ สมัยยังหนุ่มต่างอยากรจะอุทิศตัว
เพื่อประเทศชาติถึงได้ข้ามน้ำข้ามทะเลไปเรียนต่อต่างประเทศด้วยความมุ่งมั่น
เด็ดเดี่ยว ตอนนี่ชิงเฮ่อจากไปแล้ว หากงานวิจัยในห้องปฏิบัติการของพวกเรา
ประสบผลสำเร็จ ได้ทำประโยชน์ให้แก่แผ่นดินและประชาชนในภายภาคหน้า
สำหรับผมแล้วต้องถือว่าได้สมเจตนารมณ์เดิม ส่วนเพื่อนของผมก็ถือว่าเป็น
เป็นการปลอบดวงวิญญาณเขาในทางหนึ่ง

ผมเป็นคนล้มเหลว เดิมทีชีวิตของผมน่าจะลงเอยด้วยการล้มป่วยตายไป
ตามยถากรรม ขอขอบคุณที่ให้โอกาสผมได้ทำปณิธานให้เป็นจริง ผมยังต้อง
ขอบคุณคุณที่ให้ผมได้ทำอะไรเพื่อเพื่อนเป็นครั้งสุดท้าย ช่วยส่งเขาไปสู่สุคติ"

เขาโค้งตัวต่ำๆ ให้ฐเสวียจื้อ จากนั้นหันหลังกลับเข้าห้องไป

เธอยืนอยู่ที่ระเบียงทางเดินครัวหนึ่ง ถึงเดินออกมาถามถึงชุมชน
ที่ยังรออยู่ที่เดิมว่า "ตอนนี้ท่านผู้บัญชาการของคุณอยู่ที่ไหนหรือครับ"

ดิ๋งซุนซานตอบ "หลังจากท่านผู้บัญชาการไปที่กว๋นซีตอนต้นปี
พลเอกหวังนับวันก็สุขภาพแยลงเรื่อยๆ เลยขอลาออกจากตำแหน่งกับ
ท่านประธานาธิบดีหลายครั้งหลายหน แต่ท่านประธานาธิบดีพยายามรั้งตัวไว้
คราวนี้เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นอีก ข่าวลือต่างๆ ก็เข้ามารุมร่ำ พลเอกหวังไม่อาจ
พิสูจน์ความบริสุทธิ์ให้ตนเองได้ จึงขอวางมือทางการเมืองอย่างเป็นทางการ
สองวันนี้ในเมืองหลวงน่าจะวุ่นวายอยู่สักหน่อย ดังนั้นตอนนี้ท่านผู้บัญชาการ
เลยยังกลับมาไม่ได้"

ในใจดิ๋งซุนซานเกิดความฉงนสงสัยมากขึ้นทุกที รู้สึกไม่ไว้วางใจว่า
ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บังคับบัญชากับคุณชายชูนี้จะเป็นอย่างไรดีล่ะ
เขาไม่กล้าคิดไปในทางระนิยมเบี่ยงเบนหรือไม้ป่าเดียวกันอะไรนั้นแน่นอน
แต่เขาเป็นว่ามันไม่ค่อยปกติก็แล้วกัน

ดิ๋งซุนซานแอบมองชูเสวี่ยจื้อแวบหนึ่งพลางเอ่ย "ท่านผู้บัญชาการ
ให้ผมบอกคุณว่ารอท่านสะสางงานเสร็จเรียบร้อยแล้วก็จะกลับมาหาคุณครับ"

บ้านของสกุลหวังในเมืองหลวง คุณนายหวังกำลังวุ่นอยู่กับการ
บัญชาการพอบ้านกับคนรับใช้ในบ้านให้จัดเก็บสัมภาระเตรียมตัว
ออกจากเมืองหลวงไปพักที่คฤหาสน์ในย่านชานเมืองเทียนชวี่ครว

เมืองเทียนเป็นเมืองท่าเก่าแก่อายุนับร้อยปีทางภาคเหนือ มีผู้คน
อาศัยอยู่หนาแน่น ลำพังแค่จำนวนคนที่มีภูมิลำเนาอยู่ที่นี้ก็มากถึง
สองล้านคน ยังมีเมืองใหม่ซึ่งเป็นที่รวมเขตเช่าของทุกๆ ประเทศ อีกทั้ง
เป็นที่พำนักในบันปลายชีวิตของบรรดาเจ้าพลัดถิ่นที่โดนถอดฐานันดรศักดิ์

และที่ลี้ภัยของอดีตบุคคลสำคัญทางการเมืองที่พ่ายแพ้แล้วเสมอมา

คุณนายหวังมองดูข้าวของที่วางระเกะระกะทั่วบ้านแล้วย่นหัวคิ้วแทบชนกัน เธอบ่นว่าบ่าวไพร่ไม่หยุดว่าโง่งง กระทั่งเก็บสัมภาระก็ทำไม่เป็น ทั้งยังสั่งว่าอย่าเพิ่งย้ายของอย่างอื่น ให้ไปเก็บของในห้องหวังถึงจ้อก่อน พยายามเอาไปให้หมดทุกชิ้นเท่าที่จะทำได้ พอไปอยู่ทางนั้นจะได้ไม่แปลกที่แปลกทาง

คนรับใช้สกุลหวังขานรับด้วยท่าทางกลัวลาน เธอเห็นแล้วไฟโทสะในอกก็ลุกโชนขึ้นอีก ต่ำทอว่าแต่ละคนทำหน้าที่หน้าคร่ำเหมือนญาติเสียไม่เป็นมงคล ยิ่งทำให้เหล่าคนรับใช้อกสั่นขวัญแขวนจนไม่รู้จะวางสีหน้าเช่นไร

จะทำอย่างไรได้เล่า ก็ตอนนี้ท่านผู้บัญชาการทหารบกลาออกจากตำแหน่งอย่างเป็นทางการ ท่านประธานาธิบดีลงนามอนุมัติ และหนังสือพิมพ์ก็ลงข่าวออกมาแล้ว

ท่านนี่เป็นคำบอกแบบน่าฟัง ถ้าพูดกันตรงๆ ก็คือโดนปลดจากตำแหน่งเตรียมตัวม้วนเสื่อกลับบ้านได้แล้ว แต่มีใครกล้าหัวเราะโหม...ยอมไม่มี พอโดนคุณนายหวังดูซ้ำอีก ทุกคนก็แตกตื่นลนลานทำอะไรไม่ถูก เธอเรียกพ่อบ้านคนหนึ่งมาถามว่าคุณนายเงินแสดงที่ทำอะไรบ้างหรือเปล่า

สกุลเงินก็คือครอบครัวของรัฐมนตรีกระทรวงการคลังที่ลูกสาวเพิ่งหมั้นหมายกับลูกชายเธอเมื่อไม่กี่เดือนก่อน เมื่อได้ยินว่ายังไม่มีข่าวคราวจากทางคุณนายเงิน เธอแค้นเสียงพูดว่า "พวกตลบตะแลง! ก่อนหน้านี้เป็นฝ่ายเสนอหน้าเข้ามาขอผูกดวงกัน ตอนนี้เห็นบ้านเราตกต่าก็หายหัวไปเลย ฉันอยากดูนักว่าคุณเขาจะเกาะเก้าอี้ได้สักกี่น้ำ ไว้พวกเรากลับมา มีอำนาจได้เมื่อไร จะคอยดูซิว่าจะตีหน้าอย่างไรอีก"

พ่อบ้านปาดเหงื่อออกพลางขานรับซ้ำๆ

คุณนายหวังมองไปทางห้องหนังสือของสามีอีกที เธอสะกดความก่ดกั้ลลุ่มในใจไว้ พุดรำพึงขึ้นว่า "มีก็แต่เยียนเฉียวที่ยังมีน้ำจืดน้ำใจยอมมาส่งเขาในเวลานี้"

ในห้องหนังสือ หวังเซียวคุนนั่งตัวตรงอยู่หลังโต๊ะไม่หลงเหลือท่าทางอดโรยจากอาการป่วยอย่างที่เห็นกันอยู่พักนี้ เขากับเฮ่อฮั่นจู่กำลังสนทนากันใกล้จะจบแล้ว

"หลังจากเธอไปกวณชีตอนต้นปีคนแซ่เจาก็ทำเสแสร้งแกล้งพุดรังตัวลุงไว้หลายครั้ง แล้วเรื่องของโรงงานผลิตยาถูกขุดคุ้ยขึ้นมาอีกรอบตอนนี้คนที่อยากให้ปิดเงียบมากที่สุดก็คือเขานั่นละ! ส่วนเจ้าฝรั่งตาน้ำข้าวที่ชันสูตรศพก็ได้รับเงินใต้โต๊ะถึงได้พุดโกหกหน้าตาย"

หวังเซียวคุนกล่าวเยาะๆ "ต่อให้ตัวเขาเองไม่มีเอี่ยวกับเรื่องโรงงานผลิตยา แต่สกุลเขาเป็นตระกูลใหญ่ลูกหลานมากมาย เมื่อใครยาวสาวได้สาวเอา มีใครไม่รู้! ปิดเรื่องเงียบแล้วค่อยหันมาเล่นงานลุง ใส่ร้ายป้ายสีโยนความผิดอย่างหน้าไม่อาย เข้าตำราที่ว่าเป็นโจรแต่ร้องให้จับโจร* ยังถือโอกาสอนุวัติให้ลุงลาออกได้ด้วย แน่จริงๆ ยิ่งกระสุนนัดเดียวได้นกสองตัว"

เฮ่อฮั่นจู่ที่นั่งเงียบ

"ลุงลาออกจากตำแหน่งแล้ว ซึ่งนี่เป็นความต้องการของลุงพอดีเยียนเฉียว เธอต้องคว้าโอกาสทองที่ลุงสร้างให้เธอ อย่าปล่อยให้หลุดมือเป็นอันขาด"

ตราบไตที่ลุงยังอยู่ จะเป็นการคานอำนาจระหว่างเขากับลู่หงเต้า เพราะทั้งสองคนต้องคอยระวังป้องกันลุงไว้ ตอนนี้ลุงลงจากตำแหน่ง พวกเขา

* เป็นโจรแต่ร้องให้จับโจร หมายถึงคนที่ทำผิดแล้วพยายามหนีความผิดโดยการปิดความผิดให้คนอื่น

ต้องต่อสู้พาดฟันกันอย่างเปิดเผย อีกไม่กี่เดือนก็จะลงคะแนนเสียงแล้ว เขาไม่อยากให้เกิดจลาจลในกวนซีหรือ แต่เขาต้องการให้ฝ่ายลู่งหิงต่ำลงมือก่อน แบบนี้เขาก็อ้างได้ว่าต้องควบคุมสถานการณ์ขอเลื่อนการลงคะแนนเสียงไปก่อน เป็นการซื้อเวลาให้เขาได้วางแผนระยะยาว

ลุงไต้ยีนว่าคืนนี้เขาจัดงานเลี้ยงที่บ้าน เชิญเธอไปร่วมงานด้วย เพราะต้องการอะไร เธอน่าจะรู้แน่ เขาคิดจะยกเรื่องแต่งงานผูกดวงกันขึ้นมาพูดอีก กำลังรอให้เธอยืนอยู่ฝ่ายเดียวกับเขาอย่างเต็มตัว

เยียนเฉียว การที่เขาให้เธอแต่งงานกับคุณหนูเฉา ไม่เพียงมีความหมายว่าอยากให้เธอตัดขาดกับลุงไปเข้ากับเขาอย่างเต็มตัว ดูที่ว่าเขายังมีเป้าหมายที่จะยืมเรื่องนี้กดดันลู่งหิงต่ำ บีบให้อีกฝ่ายหมดความอดทนแล้วลงมือก่อน ลุงถอนตัวแล้ว เขากับลู่งหิงต่ำก็ต้องเปิดสงครามกันอย่างเลี่ยงไม่ได้ พวกเขาต่างฝ่ายต่างเตรียมกำลังอาวุธเร่งฝึกทหารกันมานาน แล้วในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อตอนนี้ ขอแค่เธอกับคุณหนูเฉาแต่งงานกัน พวกเขาต้องเปิดศึกปะทะกันเร็ววันนี้แน่ ถึงเวลานั้นสถานการณ์กำลังสับสนวุ่นวาย เธอจะมีโอกาสโค่นลู่งหิงต่ำเพื่อแก้แค้นให้สกุลเธอของเธอได้"

หวังเหี้ยวคุนเฟ่งมองเธออันจู่ที่มีสีหน้าเคร่งขรึมอยู่เบื้องหน้า

"เยียนเฉียว เมื่อก่อนลุงเคยรับปากเธอว่าจะทุ่มสุดกำลังช่วยเธอแก้แค้น ตอนนี้ลุงแค่ทำตามสัญญา สร้างโอกาสแก้แค้นให้เธอ แต่ลุงก็จะไม่ปิดบังเธอด้วยว่าสิ่งที่ลุงทำตอนนี้ไม่เพียงช่วยเธอแก้แค้นอยู่ มันยังเป็นการเดิมพันสำหรับลุงด้วย ลุงวางเดิมพันหมดหน้าตักไว้ที่ตัวเธอ ถ้าเธอแพ้ นอกจากเธอจะหมดหวังได้แก้แค้น ลุงก็อาจต้องแก่ตายอยู่ต่างถิ่นแต่ว่า..."

เขาเปลี่ยนน้ำเสียงจับปล้น สายตาทอประกายวาววาม บนใบหน้า

เรียวมอมฉายแววแข็งแกร่งอย่างที่เห็นได้ไม่บ่อยนักในยามปกติ "ลุงเห็นเธอเป็นเหมือนหลานชายแท้ๆ มาแต่ไหนแต่ไร ถ้าเธอชนะ วันหน้าจะเป็นการเปิดศักราชใหม่ของลุงกับเธอ! เกิดมาในภคนี้ ลุงผู้ชายมีแต่อุดมการณ์เพื่อชาติเพื่อประชาชน แต่กลับไม่ลองสู้สุดตัวสักตั้ง จะไม่น่าเสียดายหรือไม่"

เฮ้อฮั่นจู่ลุกขึ้นจากเก้าอี้ช้าๆ กล่าวขอบคุณหวังเหี้ยวคุณอย่างเคารพนับถือ ทั้งยังพูดบ่นท้ายบอกให้เขาถนอมสุขภาพด้วย ก่อนออกจากห้องหนังสือไป

ลุงกั๋วเฟิงที่รออยู่ข้างนอกออกไปส่งเฮ้อฮั่นจู่แทนหวังเหี้ยวคุณ จากนั้นเร่งรีบกลับมา พูดเสียงเบาว่า "พี่เขย ทำอย่างนี้เสี่ยงเกินไปนะครับ ถ้าอีกหน่อยเขาแก้แค้นสำเร็จ โคนลู่หงต่ำลงได้แล้วไปเข้ากับฝ่ายสกุลเขาจริงๆ พวกเราจะทำอย่างไร"

หวังเหี้ยวคุณทำหน้าที่ปิ้งชา ตวาดเสียงโกรธเกรี้ยว "พวกกระต่ายตื่นตูม! คิดอะไรตื้นๆ เขียนเฉียวเป็นคนอย่างไร หรือแกยังไม่รู้จัก วันหลังถ้าฉันได้ยินแกพูดแบบนี้อีก ฉันไม่ปล่อยแกไว้แน่"

ลุงกั๋วเฟิงละอายแก่ใจ ลุกลงก้มหน้าขานรับ

คุณนายหวังรับหน้าที่ต่อจากน้องชายตามไปส่งเฮ้อฮั่นจู่ถึงหน้าประตูใหญ่ ระหว่างทางเธอฝันบนหน้ายิ้มแ้มชวนคุยสัพเพเหระ "...ป่ากับถิงจื่อจะย้ายไปที่เมืองเทียนก่อน จะว่าไปก็ดีเหมือนกันนะ ได้อยู่เป็นเพื่อนเธอแล้วก็หล้นเสวียพอดี เมื่อวานหล้นเสวียโทรศัพท์มาถามไถ่ป่าเลยคุยเรื่อยเปื่อยกันสองคำ ป่าถึงรู้ว่าหล้นเสวียจะไปเรียนต่อต่างประเทศแล้วหรือ"

เฮ้อฮั่นจู่พยักหน้า "ครับ อีกไม่นานหล้นเสวียจะจบชั้นมัธยมปลายแล้ว เธอตั้งใจจะเรียนเป็นหมอ ผมเลยให้ว่วานศาสตราจารย์ชาวเยอรมัน

ที่รู้จักกันมาหลายปีท่านหนึ่งช่วยมองหาโรงเรียนแพทย์เหมาะๆ สักแห่งให้ รวยื่นเรื่องเรียบร้อยก็ออกเดินทางไปได้เร็วๆ นี้แล้วครับ"

คุณนายหวังพูด "แม้จะเป็นเรื่องดี แต่หลังเสียอายุยังน้อย ไปตั้งไกล ขนาดนั้นตามลำพัง ป้าจะวางใจได้อย่างไรกัน อยากเรียนเป็นหมอ ในประเทศ ก็มีโรงเรียนแพทย์เหมือนกันไม่ใช่หรือ ป้าว่านะ เรียนในประเทศก่อนสักสองปี ดีกว่า รอให้หลังเสียโตขึ้นอีกหน่อยค่อยส่งไปก็ยังไม่สาย"

เฮ้อฮั่นจู๋เอ๋ยยี้มๆ "ขอบคุณคุณป้ามากครับที่หวังดีกับหลังเสีย คุณป้าสบายใจได้ ศาสตราจารย์ท่านนั้นเป็นคนกว้างขวางมาก พอหลังเสีย ไปถึงที่นั่น เธอจะได้รับความช่วยเหลือดูแลเป็นอย่างดีครับ"

คุณนายหวังรำพึงรำพันอีกเล็กน้อย ถึงเอ่ยต่ออีก "ได้ยินว่าคีนี่ ท่านประธานาธิบดีจัดงานเลี้ยงที่บ้าน เชิญเธอไปด้วยซะไหม คุณหนูเจ้านั้น..."

คุณนายหวังก็มองออกว่าสกุลเจาคือตัวการใหญ่ที่เป็นต้นเหตุให้ ครอบครัวเธอตกอยู่ในสภาพนี้ แต่วันนี้คุณหนูเจายังอุตสาหะโทรศัพท์มาถามสารทุกข์สุกดิบกับเธอ ยังพูดว่าอีกสักพักจะไปเยี่ยมเธอที่เมืองเทียน

ถึงแม้ว่าน้ำเสียงของคุณหนูเจาจะเปี่ยมไปด้วยน้ำใสใจจริง แต่คุณนายหวังฟังแล้วกลับมองความปรารถนาดีของคนอื่นไปโนงร้ายอย่างช่วยไม่ได้

เอาเป็นว่าทุกๆ ถ้อยคำของคุณหนูเจาล้วนมีนัยกระหน่ำซ้ำเติม ในความรู้สึกของคุณนายหวังก็แล้วกัน

เธอเบะปากน้อยๆ "...ก็วางตัวเป็นอยู่หรอกนะ สมแล้วที่เกิดในตระกูล ผู้ดีมีสกุล แต่ว่าป้าดูโง่งมของหล่อนแล้ว แก้มตอบ ตาขาวล้อมตาดำ สามด้าน ไม่มีดวงส่งเสริมสามีหรอก แต่ก็นะ โชคดีที่เทียนเฉียวเป็นคนเก่ง

มีความสามารถ ไม่ต้องเป็นห่วงอะไร ช่มอีกฝ่ายไว้ได้หมดแน่นอน"

ถึงประตูใหญ่แล้ว เฮ้อฮั่นจู่ไม่ได้พูดตอบ เพียงอมยิ้มให้คุณนายหวัง
ที่มาส่งถึงตรงนี้ จากนั้นขึ้นไปนั่งบนรถยนต์ที่คนขับรถนำรถมาจอดรออยู่แล้ว
กลับไป

ดอญ่า

逞骄 5
Cheng Jiao 5

ข้ามเวลามาเป็นแพทย์ทหารหญิง 5
เผิงไหลเค่อ เขียน
Honey Toast แปล

จำนวน 376 หน้า
ราคา 429 บาท

Published originally under the title of 《逞骄》 (Cheng Jiao)

Author © 蓬莱客 (Peng Lai Ke)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2024 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3212-1

ภาพประกอบ 茵蒔织花

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.jamsai.com

editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

การฝึกและการเรียนล้นไปใช้ปัญหาใหญ่สำหรับซูสวี่จือ

ถ้าไปมีเฮอฮันจูเป็นตัวแปรแทรกเข้ามา เธอคงทึ่งทศกัณฐ์ใจทั้งหมดลงไปทั้งงานในห้องปฏิบัติการแล้ว

กว่าเขาพิสูจน์พอเข้ามาแทรกแซงแล้วก็กลับมากำกัใจจิตใจของเธอสับสนกังวลยิ่ง

ทั้งๆ ที่เขาปราบจลาจลสำเร็จกลับมาแล้ว แต่เขากลับยังไม่ได้ติดต่อเธออยู่จนแล้วจนรอด
หญิงสาวพยายามคิดหาเหตุผลที่เขาไม่ติดต่อตนเอง กว่าเธอรู้ก็ใจดีว่าความจริงต้องไม่ใช่แบบนี้

เฮอฮันจูกำลังมีเรื่องปิดบังเธอ และสิ่งที่เขาคิดต่อเธอไปเหมือนเดิมอีกต่อไปแล้ว!

ซูสวี่จือต้องพยายามยับยั้งรักชาติใจของตนเพื่อทำบาปให้โรงพยาบาลต่อไป
พร้อมกับที่เธอต้องรับรู้ว่ามีบางอย่างกำลังก่อตัวอยู่ในความมืดมิดระหว่างความสัมพันธ์ของพวกเขา

ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงถึง ผู้ช่วยการศัลยกรรม หัวถึงจือ แม้กระทั่งเฮอฮันจูเอง

คนทุกคนต่างก็มีความลับของตนเองซุกซ่อนอยู่ และมันถึงเวลาที่จะค่อยๆ เปิดเผยออกมาแล้ว

แพทย์ทหารหญิงผู้หนึ่งอย่างซูสวี่จือจะรับความเปลี่ยนแปลงที่ตามมามีไหวหรือไม่

หวังแค่ไม่ว่าสิ่งใดจะเปลี่ยนไป ‘คำมั่นของฮันจู’ จะเป็นเช่นเดิมตลอดไปก็เพียงพอแล้ว

JAMSAL CUSTOMER CARE
ดูเล่มก่อนด้วยใจ
โทร. 02 840 4888
www.jamsai.com

ชวนคุณมาอ่านหัวใจ

ทดลองอ่าน

มากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-3212-1

9 786160 632121

ราคา 429 บาท